வீரனே போற்றி! வீரம் விளைப்பாய் போற்றி! வேடனே போற்றி! வெற்றியின் வடிவே போற்றி! வீரட்டகாசா போற்றி! போற்றி!

5-4

ஸ்ரீவீரட்டகாசர்

சிவமஞ்சரியின் 31 ஆவது மலர்

திருவாவடுதுறை ஆதீன குருமகாசந்நிதானம்
சீர்-வளர்-சீர் சிவப்பிரகாச தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்களால்
சித்ரபானு வருடம் ஆடி 18 (03-08-2002) ஆடிப் பெருக்கு நன்னாளில்
ஞானப் பரிசாக வழங்கப்பட்டது.

உ

ஆரூரா! தியாகேசா!! ஆரூரா! தியாகேசா!!

அண்ணாமலையெம் அண்ணா போற்றி! கண்ணார் அமுதக் கற்பகக் கபாலீ போற்றி!!

என்றும் இனிய அன்புடன்...

பேரன்பிற்குரிய சிவநேயச் செல்வப் பெருந்தகையீர்,

வணக்கம். எல்லாம் வல்ல சிவபெருமானின் அருளினால் சிவமஞ்சரியின் முப்பத்திரோவது மலரான **"ஸ்ரீவீரட்டகாசர்"** என்ற மலர் மலர்ந்து தங்கள் திருக்கரங்களில் தவழ்கிறது. இந்த வேளையில் திருவருளுடன் குருவருள் வழங்கி அருள்பாலித்து வரும்

திருவாவடுதுறை ஆதீனம் குருமகா சந்நிதானம்.

சீர்-வளர்-சீர் சிவப்பிரகாச தேசிக பரமாச்சார்ய சுவாமிகள்

அவர்களின் திருவடிகளைப் போற்றி வணங்குகின்றேன். எமது குருநாதர்

நுங்கம்பாக்கம் குருஜி **சிவஸ்ரீ. துரைராஜன் (எ) பத்மநாபன்** அவர்களின்

அன்பும் ஆசியும் இப்பணிக்குத் துணை நிற்கின்றது. அன்னவரைப் போற்றி வணங்குகின்றேன்.

இவ்வேளையில் எமது பணிகளுக்குத் தொடர்ந்து சிறப்பான நல்லாதரவை அளித்து வரும் நுங்கம்பாக்கம் LVJ பில்டர்ஸ் சிவஸ்ரீ. Er. M.V. **ஜெய்சங்கர்**, B.E., எனது அன்பிற்கினிய சகோதரி திருமதி. **அனந்தலட்சுமி** அவரது கணவர் **கயிலை மணி திரு. வ.வீரராகவன்**, ஆகியோருக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நூலுக்கு மேலான ஆலோசனைகளை வழங்கி படிகளைத் திருத்தி செம்மைப்படுத்தி உதவியவர் அடையாறு கற்பகம் கார்டன்ஸ் **பிரம்மஸ்ரீ G.S.நடராஜன்** அவர்களாவார். **வைரவ ஸ்ரீ. ராஜசேகர சிவாசாரியார்**, திரு. **த.பூமிநாகநாதன்** இலக்கியச் சாரல் **கோவிந்தராஜன்**, திரு. "மஞ்சரி" **ஸ்ரீராம்** ஆகியோர் பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கி உதவினர். இவர்களுக்கு எமது நன்றி.

இந்நூலுக்கு, கோடம்பாக்கம். புலியூர்-**ஸ்ரீபரத்வாஜேஸ்வர சிவாசாரியாரின் குமாரர்கள் சிவஸ்ரீ பாலச்சந்திர சிவாசாரியார் (சத்தீஷ்)**, சிவஸ்ரீ. **விசுவநாத குருக்கள் (காமேஷ்)** ஆகியோர் வழக்கமாகச் செய்துவரும் உதவிகளுடன் அச்சுத்தாள்களை வழங்கியும், படங்கள் வரைந்தும் உதவி புரிந்தனர். அத்துடன் தங்களின் அத்தானும் சென்னை ஆறுபடைவீடு ஆலய அர்ச்சகருமான ஆகமஸ்ரீ E. **ஞானஸ்கந்த மூர்த்தி சிவாசார்யாரிடம்** உதவி பெற்றுத் தந்தனர். இவர்களுக்கு எமது நன்றி உரித்தாகுக. மேலும், இந்நூலுக்கு பின் அட்டை விளம்பரத்துடன் சில படங்களை உதவிய திரு. **பாலன்** அவர்களுக்கும், தமிழ்நாடு தொல்லியல் துறையினருக்கும், வலையப் பேட்டை திரு. **கிருஷ்ணன்** அவர்களுக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகுக.

இவர்களுக்கும் சிவமஞ்சரியின் அன்பர்கள் அனைவருக்கும் **உண்ணமுலை அம்பிகையுடனாய அண்ணாமலை அண்ணல்**, சகல செல்வ யோகமிக்க பெருவாழ்வை அளித்தருள வேண்டுமென்று அவருடைய பொன்னார் திருவடிகளைப் போற்றி வணங்குகின்றேன். இலவச வெளியீட்டிற்கு நன்கொடையளித்த அன்பர்கள் யாவருக்கும் எமது நன்றியை மீண்டும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம் சிவப்பணியில் மீளாஅடிமை

பூசை. ச. அருணவசந்தன்

(எ) பூசை ச. ஆட்சிலிங்கம்

சித்ரபானு வருஷம் ஆடித் திங்கள் 18-ஆம் நாள் ஆடிப்பெருக்கு
18-03-2002 சனிக்கிழமை

சிவசுந்தரி கலைக்கூடம், 29, பீமண்ண முதலி கார்டன் தெரு, ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை- 18

சிவமஞ்சரி : சிவபெருமானின் பெருமைகளைப் பேசும் நூல்
சிவபெருமானுக்குச் சொல்லால் கட்டப்பட்ட திருக்கோயில்

உ

வீரம் விளைத்தாய் போற்றி! வெற்றியின் வடிவே போற்றி! போற்றி!!

வீரட்டகாசர்

உலகத்தில் மிக உயர்ந்த செல்வம் வீரமேயாகும். வீரம் உள்ளவனே பேரரசுகளை நிறுவுகின்றான். தனது நாட்டைப் பகைவரின் துன்பத்திலிருந்து காக்கின்றான். அவனுடைய ஆட்சியில் மகிழ்ச்சியும் இன்பமும் நிலை பெற்றிருக்கின்றன. வீரத்தால் மட்டுமே ஒருவனுடைய புகழ் இவ்வுலகில் அழியாமல் நிலை பெறுகிறது.

வீரத்தால் அடைய முடியாத பொருளில்லை. அதனாலேயே நமது தெய்வங்கள் வீர தெய்வங்களாக சித்தரிக்கப்படுகின்றனர். காளி, துர்க்கை, சப்தமாதர்கள், தசமகாவித்யாக்கள் முதலிய பலரும் போர்த் தெய்வங் களாகப் போற்றப்படுகின்றனர்.

மிகச் சாந்தமாக விளங்கும் மகாலட்சுமி சரஸ்வதி ஆகிய தேவியர்கள் கூட வேண்டியபோது அசுரர் களைக் கொன்றதைக் காண்கிறோம். மகாலட்சுமி 'கோலா சுரனை' உக்ரமான போரில் அழித்து "கோலாசுர பயங்கரீ" என்ற பெயர் கொண்டுள்ளாள்.

திருமால் தசாவதாரங்கள் எடுத்து அனேக அசுரர் களைக் கொன்றழித்தார். மகாசாந்த சொரூபியான பிரம்ம தேவனும் போர்க்கோலம் பூண்டு அசுரர்களை அழித்த தைப் புராணங்கள் கூறுகின்றன.

உலகில் உயிர்களுக்குப் போர்க் குணமும், வீரமும் வெற்றி பெறும் ஆர்வமும் மகாதேவனான சிவபெருமா னிடமிருந்தே உண்டாயின. மகாதேவன் அளவற்ற ஆயுதங்களை ஏந்தி உக்கிரராகவும் எல்லையற்ற வீரம் உடையவராகவும், விளங்குகின்றார். அவரிடம் மகா பராக்கிரம அசுரர்களான இராவணன், அந்தகன், வாணன் முதலானவர்கள் தோற்று அழுதனர் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன.

வீரன் போர்க்களத்திற்குப் போகும் முன்பாக வீரம் செறிந்த உறுதி மொழிகளை ஏற்கிறான். போர்க் களத்தில் அதிமூர்க்கத்தனமாக அதே சமயம் விவேகத் துடன், தளராத உறுதியுடன் போரிடுகின்றான். அவனு டைய அதிவேக உணர்ச்சிகளால் விளையும் நிகழ்ச்சி களை அட்டகாசம் என்கிறோம். மூலவுலகங்களில் கேட்கும்படி சங்கம் முழங்குதல், தன்தோளே எங்கும் தோன்றும்படி ஓரிடத்தும் நில்லாது போரிடுதல், சரமழை யால் எங்கும் எதிலும் சரங்களைச் செலுத்துதல் முதலியன அட்டகாசத்தின் பாற்பட்டதாகும். சிவபெரு மான் செய்யும் வீரட்டகாசம் தனிச்சிறப்புடன் போற்றப் படுகிறது. இதனால் அவர் வீரட்டகாசர் எனப்படுகின்றார்.

சிவபெருமானின் வீரம் நிறைந்த உன்னதச் செயல் களை எடுத்துக்கூறும் மலராக விளங்குவதால் சிவமஞ் சரியின் முப்பத்தியோராவது மலர் "வீரட்டகாசர்" என்று மிளிர்கிறது. இதில் சிவனின் பராக்கிரமங்கள், சிவன் ஆடிய வீரதாண்டவங்கள், வீரத்திருக்கோலங்கள் முதலிய செய்திகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை அறிந்து மகிழும்படித் தங்களை வேண்டுகிறோம்.

அன்பர்கள் அனைவருக்கும் வீர வனிதையான பார்வதி தேவியும், மகா வீரனான பரமேசுவரனும் சகல செல்வ யோகமிக்க பெருவாழ்வை அளித்தருள வேண்டுமென்று அவர் தம் பொன்னார் திருவடிகளைப் போற்றிப் பணிந்து வணங்குகின்றோம். - **சிவசுந்தரி**

வீரம்-ஒரு விளக்கம்

வீரம் என்ற சொல் வீர்யம் என்பதிலிருந்து தோன்றியதாகும். வீரியம் என்பது ஒரு பொருளின் அளப்பற்ற ஆற்றலாகும். இந்த ஆற்றல் உலகப் பொருட்கள் அனைத்திலும் நிறைந்துள்ளது என்றாலும் சிலவற்றில் வேகமாகவும், சிலவற்றில் மிதமாகவும் வெளிப்படுகிறது. சமுதாயத்தில் பலசாலிகளாகவும் அஞ்சாதவர்களாகவும் இருப்பவர்கள் மகாவீரர்கள் என்று போற்றப்படுகின்றனர். இவர்களே சமுதாயத்தை வழிநடத்திச் செல்கின்றனர்.

மனவீரம் அல்லது ஆத்ம வீரம் படைத்தவர்கள் மகா ஞானிகளாகத் திகழ்கின்றனர். இவர்கள் தமது கலங்கா உள்ளத்தினால் தவயோக சாதனைகளில் மேன்மை பெற்று இறைவனை அடைகின்றனர்.

காசிநகரில் இறைவன் ஆத்ம வீரேசுவரர் எனும் பெயரில் கங்கைக் கரையில் வீற்றிருக்கின்றார். இப்பெருமானை வேண்டியே சுவாமி விவேகானந்தரைப் பெற்றெடுத்ததாக அவரது அன்னையார் கூறியுள்ளார். இந்திய நாட்டின் ஞானபுருஷர்களில் ஞானமகாவீரராக விளங்கும் சுவாமி விவேகானந்தரின் ஞான வீரம் ஒப்புயர்வற்றதாகத் திகழ்கிறது.

ஒருவனுடைய உடல் வீர்யத்திலிருந்து தோன்றுவதால் அவனுடைய மகனும் "வீரன்" எனப்படுகின்றான். வீரன் என்பதற்கு மகன் என்பதும் பொருளாகும்.

உடல் வலிமையைவிட மனவலிமையே அதிக ஆற்றல் படைத்ததாகும். அந்த ஆத்ம வீரத்தால் அனேகர் ஒப்புயர்வற்ற காரியங்களைச் செய்துள்ளனர். மகாத்மாகாந்தி அடிகள் மென்மையான உடல் கொண்டிருந்தாலும் தனது ஆத்ம வீரத்தால் இந்திய சுதந்திரத்தைப் பெற்றுத் தந்ததைக் கண்டு உலகமே வியந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஆன்ம வீரர்களே தியாகம் புரிந்து மேன்மை அடைகின்றனர்.

உயிர்களுக்கு ஆன்ம பலமும், ஆன்ம வீரமுமே இறுதிவரை துணை நிற்பதாகும். வீரத்தின் இருப்பிடமாகத்திகழும் திடகாத்திரமான உடலே நோய்களால் தாக்கப்படாமலிருக்கின்றது. நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வமாகும். நோயற்ற நிலையே ஞான யோக சாதனைகளுக்கு ஆதாரமாகும்.

வீரட்டானங்கள்

வீரன் கொலுவீற்றிருக்குமிடம் "வீரஸ்தானம்" எனப்பட்டது. சிவன் வீரம் புரிந்தபின் வீற்றிருக்கும் இடங்களை அன்பர்கள் வீரஸ்தானங்கள் என அழைத்தனர். இவை தமிழில் வீரட்டானம் என்றழைக்கப்படுகின்றன. சிவபெருமானுக்கு உரிய வீரட்டானங்கள் அனைத்தையும் நாம் வழிபட முடியாது என்பதால் ஆன்றோர்கள் அவற்றில் எட்டை வரிசைப்படுத்தி வணங்க வகை செய்துள்ளனர்.

இவை 1) பிரம்மன் சிரம்கொய்தது (கண்டியூர்) 2) யமனை உதைத்து அழித்தது (திருக்கடவூர்) 3) முப்புரம் எரித்தது (திருவதிகை) 4) யானையை உரித்துப் போர்த்தது (வழுவூர்) 5) தட்சனின்யாகத்தை அழித்தது (திருப்பறியலூர்) 6) அந்தகனை வதைத்தது (திருக்கோவலூர்) 7) காமனை எரித்து அழித்தது (குறுக்கை) 8) ஜலந்தரனை அழித்தது (திருவிற்குடி) என்பனவாகும்.

இவற்றை வரிசைப்படுத்தித் திருநாவுக்கரசர் அடைவுத் திருத்தாண்டகத்தில்,

காவிரியின் கரைக்கண்டி வீரட்டானம்
கடவூர் வீரட்டானம் காமருசீர்அதிகை
மேவிய வீரட்டானம் வழுவை வீரட்டம்
வியன்பறியல் வீரட்டம் விடையூர்திக்கிடமாம்
கோவல் நகர்வீரட்டம் குறுக்கை வீரட்டம்
கோத்திட்டைக்குடி வீரட்டானம் இவை கூறி
நாவில் நவின்று உரைப்பார்க்கு நணுகச் சென்றால்
நமன் தமரும் சிவன் தமர் என்று அகல்வர் நன்கே.

என்று பாடியுள்ளனர்.

இந்த எட்டு தலங்களின் பெயரைக்கூறி பெருமானுக்கு அஷ்ட புஷ்பங்களைச் சாத்திவழிபட நம்வினை ஒழிந்து நன்மையுண்டாகுமென்று திருமுறைகள் கூறுகின்றன.

5-4

"சிவபராக்கிரமங்கள்"

எல்லையற்ற வீரத்தின் இருப்பிடமாக இருப்ப வன் சிவபெருமான். அவன் முன்னே மற்ற வீரர்கள் எல்லோரும் அடிபணிந்து நிற்கின்றனர். அகங்காரம் கொண்டு தன்னை மதிக்காத அசுரர்களையும் அரக்கர் களையும் அவன் நொடியில் சங்காரம் செய்கின்றான்.

அவன் தனது அடியவர்கள் மீதுள்ள அன்பினால் தான்நேராகவே தோன்றி அவர்களுடைய இடர்களைக் களைகின்றான். உலகினரைத் துன்புறுத்துவோரைத் தன்னால் படைக்கப்பட்ட வீரர்களைக் கொண்டு அழிக் கின்றான். அவ்வீரர்கள் செய்த வீரச் செயல்களையும், அன்பர்கள் அரனுடைய செயல்களாகவே போற்றுகின் றனர்.

இத்தகைய வீரதீரச் செயல்களை அன்பர்கள் **"சிவபராக்கிரமம்"** என்று போற்றுகின்றனர். இவற்றைத் தொகுத்துப் பலர் நெடும்பாடல்களாகவும் பாடியுள்ளனர். இப் பகுதியில் சிவபெருமானே நேரடியாகத் தோன்றி அருளிய பராக்கிரமத்தையும்; வீரர்களைப் படைத்து அவர்கள் மூலம் செய்த பராக்கிரமங்களையும் காண லாம். ஒரு வீரச்செயலின் தொடர்ச்சியாகப் பல வீரச் செயல்கள் நடப்பதையும் காணலாம்.

எடுத்துக்காட்டாக, தாருகாவனத்து ரிஷிகளின் அகங்காரத்தை அடக்கும் பராக்கிரமத்துள் அவர்கள் அனுப்பிய யானையைக் கிழித்தல், மானை ஏந்துதல், அக்னியைத் தரித்தல், பூதனை ஏவல் கொள்ளுதல் முதலிய பல செயல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இதேபோல் தட்ச யாகத்தில் இந்திரனின் சிறகை அரிதல், பகனின் கண்களைப் பெயர்த்தல், சந்திரனின் அமிர்தத்தைப் பிழிதல் முதலான செயல்கள் நடைபெற்றுள்ளன. இவை ஒரே செயலின் தொடர்ச்சி என்றாலும் தனித்தனிப் பராக்கிரமங்களாகவே கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

1. தாருகாவனத்து ரிஷிகளை வென்றடக்கியது

வேதத்தின் கர்மகாண்டமே சிறந்தது. வேள்வி களைச் செய்தாலே போதும் என்ற எண்ணம் கொண்ட ரிஷிகள் தாருகாவனத்தில் வசித்து வந்தனர். அவர்கள் வேதத்தின் தேவர்களை உயர்த்தியும் சிவனை இகழ்ந்தும் பேசி வந்தனர். அவர்களுக்கு அறிவுபுகட்டச் சிவபெருமான் திகம்பர பிட்சாடனனாகவும், திருமால் மோகினி வடிவுடனும் அவர்களுடைய ஆச்சிரமத் திற்குச் சென்றனர். பிட்சாடனனின் பேரெழிலைக்கண்ட முனி பத்தினிகள் தம்மை மறந்து அவர்பின் சென்றனர். மோகினியைக்கண்டு முனிவர்கள் காமம்மீதூர அவளைத் தொடர்ந்துவந்து அவளை அடைய முயன்றனர்.

சிவபெருமானும் திருமாலும், அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய மனைவியருக்கும் உண்மையை உணர்த்தி மறைந்தனர். உண்மையை உணராத முனிவர் கள் சிவனை அழிக்க அபிசார வேள்வியைச் செய்தனர். அதிலிருந்து வரிசையாகத் தோன்றிய 1) நெருப்புக் கோளம், 2) பாம்புகள், 3) முண்டகம், 4) புலி, 5) சிங்கம், 6) கருவண்டு, 7) பூதம், 8) முயலகன், 9) டமருகம், 10) மான், 11) யானை முதலான உக்கிரமான பொருட்களை அவர்மீது ஏவினர். அவற்றைப் பெருமான் அடக்கிப் பணிகொண்டார். அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பராக்கிரமமாக உள்ளன. (சிவபெருமான் தாருகாவனத்து ரிஷிகளின் கர்வத்தையும், ரிஷிபத்தினிகளின் கர்வத்தையும் அடக்கி யது அவர்கள் யாகத்தில் தோற்றுவித்து அனுப்பியவற்றை அடக்கி ஆட்கொண்டது முதலியன விரிவாகப் பின்வரும் பக்கங்களான 1039 முதல் 1043 வரை இடம் பெற்றுள்ளதால் இங்கே சுருக்கமாகச் சொல்லப்படுகிறது.)

1.1.1. அக்னி தாரணம்

முனிவர்கள் செய்த வேள்வியிலிருந்து மூவுலகையும் ஒரு நொடியில் அழித்துச் சாம்பலாக்கவல்ல நெருப்பு உண்டானது. அதை அவர்கள் பெருமான்மீது ஏவ அவர் அதனைப் பற்றி அடக்கித் தனது கையில் ஏந்தினார். இதனை **"அக்னிதாரண பராக்கிரமம்"** என்று போற்றுகின்றனர்.

1.2.2. பாம்புக்ளை அணிதல் (புஜங்க பூஷணம்)

அவர்கள் செய்த யாகத்தினின்று தட்சகன் என்ற பாம்பும், அட்டமகா நாகங்களை நிகர்த்த பாம்புகளும் தோன்றின. அவை முனிவர்களின் கட்டளைப்படி சிவனை அழிக்கச் சென்றன. பெருமான் தட்சகனை மேல் ஆடையாகவும், மற்ற பாம்புகளை கங்கணம், கழல், தோள்வளை அரைக்கச்சு என ஆபரணங்களாகவும் அணிந்து மகிழ்ச்சிக் கூத்தாடினார். அதனையொட்டி **"புஜங்க பூஷணர்"** என்றும் **"புஜங்க லளிதர்"** என்றும் அழைக்கப்படுகின்றார்.

1.3.3. வெண்டலை தரித்தல்

மூன்றாவதாக யாகத்தீயிலிருந்து அஞ்சத்தக்கதும் அருவருக்கத்தக்கதுமான ஒரு வெண்மையான முண்டகம் (தலை) தோன்றியது. உலகினைப் பயமுறுத்திக் கொண்டு வந்த அந்த முண்டகத்தைப் பற்றிச் சிவபெருமான் தன் தலையில் உச்சிப் பூவாகச் சூடினார். அதனை **"முண்டக தாரணம்"** என்று போற்றுகின்றனர்.

1.4.4. சார்த்தூலஹரர் (புலியைக் கொல்லுதல்)

முனிவர்கள் தாம் செய்த யாகத்திலிருந்து தோன்றிய கொடும்புலியைச் சிவனைக் கொல்ல ஏவினர். அப் புலியின் தோலை உரித்துச் சிவபெருமான் ஆடையாக அணிந்தார். அதனால் **"கொல்புலித் தோலாடைப் புனிதன்"** என்று அழைக்கப்பட்டார்.

1.5.5. சிங்கஉரி அரையில் கட்டியது

புலி அழிந்ததைக் கேட்ட முனிவர்கள் பெரிய சிங்கத்தை வேள்வித் தீயிலிருந்து தோற்றுவித்து சிவனைக் கொல்ல அனுப்பினர். கயிலைக்கு வந்த அந்த சிங்கத்தினைச் சிவபெருமான் கொன்று அதன் தோலை அரைக்கச்சாக அணிந்து கொண்டார்.

1.6.6. (வண்டழித்தல்) பிருங்க நாசனம்

வேள்வியிலிருந்து தோன்றிய ராட்சத வண்டிடம் ரிஷிகள், **"சிவனைக் கொன்று வருக"** என்றனர். மிகுந்த அட்டகாசத்துடன் கயிலை மலையைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்த வண்டைச் சிவபெருமான் பிடித்துத் தான் ஆடும்போது பாடும் பாட்டிற்குச் சுருதிப் பொருளாக்கினார். இதனைப் **"பிருங்க நாசனம்"** என்று போற்றுகின்றனர்.

1.7.7. பூரான், தேள், நட்டுவாக்கிளிகளை அழித்தல்

ரிஷிகள் வேள்வித் தீயிலிருந்து பூரான், தேள், நட்டுவாக்கிளிகளை உண்டாக்கினர். அவை சாரிசாரியாகப் புறப்பட்டன. அவற்றைக் கண்டு சிவகணங்களும் கலங்கினர். சிவபெருமான் காளிதேவியை நோக்கினார். அவள் மரக்கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு அவற்றின் மீது நடனமாடினாள். அவை மரக்கால்களில் நசுங்கி அழிந்தன. இது **"விரிச்சிக ஹதன பராக்கிரமம்"** எனப்பட்டது.

1.8.8. பூதப்படைகொள்ளுதல்

ரிஷிகளின் யாகத் தீயின்றுத் தோன்றிய பெரிய பூதன் தன்னிடமிருந்து ஆயிரமாயிரம் பூதப்படைகளைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டான். முனிவர்கள் பூதனை வாழ்த்திப் பரமேசுவரனை அழித்து வருக என்று அனுப்பினர். பூதனைச் சிவபெருமான் தனது வாகனமாக்கிக் கொண்டார். இதனைப் **"பூதநிக்ரக பராக்கிரமம்"** என்பர்.

1.9.9. முயலகன் பாதமணையாதல்

ரிஷிகள் யாகத்தீயினின்று முயலகன் என்பவனைத் தோற்றுவித்தனர். பாம்பு, கத்தி, கேடயம் தரித்த அவனிடம் சிவனை அழித்து வருக என்றனர். மிகுந்த ஆங்காரத்துடன் வந்த அவனைப் பெருமான் பற்றி காலுக்கடியில் இட்டு, பாதமணையாக ஆக்கிக் கொண்டார்.

1.10.10. டமருகம் தரித்தல்

முயலகன் அடங்கிவிட்டதைக் கண்ட முனிவர்கள் யாகத்தீயினின்று பெரிய டமருகத்தை உண்டாக்கினர். அது மிகுந்த ஒலியுடன் உலகைக் கலக்கிக் கொண்டு கயிலையை அடைந்தது. பெருமான் அதைப் பற்றி வலது கரத்தில் ஏந்தினார். அதன் ஒலி மென்மையாகிவிட்டது.

1.11.11. மானேந்துதல் (மிருகதாரணம்)

ரிஷிகளின் யாகத்திலிருந்து வேதங்களில் வல்ல மான் தோன்றியது. அதைச் சிவபெருமான் மீது ஏவினர் பெருமான் அந்தமானைப் பற்றி எப்போதும் தன்

செவிகளில் வேதத்தை ஓதிக்கொண்டே இருக்கும்படி இடது கரத்தில் ஏந்தினார். இதையொட்டி அவர் **"மானேந்தியப்பர்"** என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். இதனை **"மிருக தாரண பராக்கிரமம்"** என்பர்.

1.12.12. வேழம் உரித்தல் (கஜசம்ஹாரம்)

இறுதியில், ரிஷிகள் செய்த வேள்வியிலிருந்து ஒரு கொடிய யானை தோன்றியது. அந்தயானையிடம் "சிவனை அழித்து வருக" என்றனர். யானை கயிலையை அடைந்து, ஆர்ப்பரித்துச் சிவபெருமானைப் பற்றி விழுங்கியது. சிவபெருமான் அதன் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளிவந்தார். அவர் யானையை அழித்து அருள் புரிந்தது **"கஜசம்ஹாரம்"** என்று புகழப்பட்டது. யானைத் தோலில் வீற்றிருந்ததால் பெருமான் கிருத்திவாசர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

தங்கள் முயற்சிகள் எல்லாம் தோற்றதைக் கண்டு அஞ்சிய முனிவர்கள் நெடுநேரம் விவாதித்தனர். சிவபெருமானின் அளப்பரிய ஆற்றலை உணர்ந்து அவரைப் பணிந்தனர். அவரும் அவர்களுக்கு ஞான உபதேசம் செய்தார்.

2. திருமால் தொடர்பான பராக்கிரமங்கள்

ஒரு சமயம் பிருகு முனிவர் வைகுண்டத்திற்குச் சென்றார். அவரைத் திருமால் முறையாக வரவேற்று உபசரிக்கவில்லை. கோபம் கொண்ட முனிவர் திருமாலைப் பலபிறவிகள் எடுத்து உழலும்படிச் சாபமிட்டார். வருந்திய திருமால் சிவபெருமானை வழிபட்டார். சிவபெருமான் அவருக்குக் காட்சியளித்து அவர் பத்து பிறவிகள் எடுத்தால் போதும் என்று கூறினார். அந்தப் பத்திலும் ஐந்து முழுமையாகவும் மற்றைய ஐந்து குறுகியகால எல்லையில் இருக்கவும் அருள்புரிந்தார்.

அதன்படியே, திருமால் குறுகிய கால அவதாரமாக எடுத்தவை மச்சம், கூர்மம், வராகம், சிம்மம், வாமனம் என்ற ஐந்தாகும். நெடிய கால அவதாரங்கள் பரசுராமர், இராமர், பலராமர், கிருஷ்ணர், கல்கி என்ற ஐந்தாகும். நெடிய அவதாரங்களில் முதல் நான்கு நடந்துவிட்டன. ஐந்தாவதான கல்கி அவதாரம் எடுக்கப்படவில்லை. நான்கு நெடும் பிறவிகளிலும் அவர் சிவதீட்டை பெற்றுச் சிவபூசை செய்ததால் அவருக்குத் துன்பம் உண்டாகவில்லை. குறுகிய கால எல்லை அவதாரங்களில் அகங்காரம் கொண்டு அனைவரையும் அழித்ததால் சிவபெருமானால் தண்டிக்கப்பட்டார். அப்போது சிவபெருமான் கொண்ட வீரத்திருவுருவங்கள் மச்சாரி, கூர்மாரி, கோலாரி, சிம்ஹாரி, வாமனாரி என்று போற்றப்படுகின்றன.

மீனாகித் துள்ளும் திருமாலைச் சிவபெருமான் கொக்குருவம் கொண்டு அலகால் பற்றி எடுப்பது.

2.1.13. மச்சாரி

ஆதியுகத்தில் பிரமனிடமிருந்து வேதங்களைத் திருடிக்கொண்ட சோமுகன் எனும் அசுரன் கடலுக்கடியில் சென்று ஒளிந்து கொண்டான். திருமால் சுறாமீனாக அவதாரம் எடுத்துக் கடலுக்கடியில் சென்று அவனைக் கொன்று வேதங்களை மீட்டு, பிரம்மனிடம் அளித்தார். இதனால் அகங்காரம் மேலிட்டு உயிர்கள் கலங்கக் கடலைக் கலக்கி விளையாடினார். அனைவரும் சிவபெருமானிடம் சரணடைந்து தன்னைக் காக்குமாறு வேண்டினர். சிவன் வலைஞனாகி அவரைப் பிடித்து, அவருடைய கண்களைப் பறித்துத் தனது மோதிரத்தில் பதித்துக் கொண்டார். கண்களை இழந்தத் திருமால் சிவபெருமானைத் துதித்தார். சிவபெருமான் அவருக்கு முன்னிலும் பிரகாசமான கண்களை அளித்தார். திருமாலை அடக்கிக் கண்களைப் பறித்த பெருமானின் கோலம் மச்சாரி எனப்பட்டது (இதைக்குறிக்கும் அரிய சுதைச் சிற்பம் கபாலீசுவரர் ஆலய ராஜகோபுரத்தில் உள்ளது).

2.2.14. மச்சாரி

மற்றுமோர் சமயம் மீன் வடிவம் கொண்ட திருமால் கடலைக் கலக்கச் சிவபெருமான் பெரிய கொக்கு வடிவம் தாங்கித் தனது நீண்ட அலகால் திருமாலைப் பற்றி எடுத்தார். இந்த வீரச்செயலும்

"மச்சஹரணம்" எனப்பட்டது. இதனைக் குறிக்கும் பெரிய புடைப்புச் சிற்பம் காஞ்சீபுரம் ஏகாம்பர நாதர் ஆலயத் தூணில் உள்ளது.

2.3.15. கூர்மாரி

அமுதம்வேண்டித் தேவர்களும் அசுரர்களும் கூடிப் பாற்கடல் கடைந்தபோது மத்தாகி நின்ற மந்திர மலையைத் திருமால் ஆமை வடிவம் கொண்டு தாங்கி னார். அதனால் அமுதம்பெறுவது எளியதாயிற்று. அவர் மனதில் தன் உதவியின்றி அமுதம் பெற்றிருக்க முடியாது என்ற அகங்கார எண்ணம் வளர்ந்தபோது கடலைக்கலக்கி உயிர்களை வருத்தினார். சிவபெருமான் (திருமாலாகிய) ஆமையின் முதுகு ஓட்டைப் பிய்த்து எடுத்து மார்பில் பதக்கமாக அணிந்து கொண்டார்.

2.4.16. வராகாரி

திருமாலின் மூன்றாவது அவதாரம் வராக அவதாரமாகும். இதில் அவர் பூமியைப் பாய்போல் சுருட்டிக் கடலுக்கடியில் ஒளிந்து கொண்ட இரணியாட் சன் என்ற அசுரனைக் கொன்று பூமியை முன்போல் நிலைப்படுத்தினார். இந்த அரிய செயலால் மிகுந்த அகங்காரம் கொண்டலைந்தார். சிவபெருமான் தண்டத் தால் புடைத்து அவருடைய கொம்பைப் பறித்துத் தன் மார்பில் தரித்தார். கொம்பை இழந்த திருமால் பல தலங்களில் சிவவழிபாடு செய்து பேறுபெற்றார். வராக அவதாரம் கொண்ட திருமாலை அடக்கிய சிவனுடைய திருக்கோலம் "வராகாரி" என்று போற்றப்படுகிறது.

2.5.17. சிம்ஹாரி

இரணியாட்சசனின் தம்பி இரணியகசிபு என்பான் பிரம்மனிடம் வரம்பெற்று மூவுலகிற்கும், சக்ரவர்த்தியா னான். அவன் தன்னைப் போற்றி வணங்காதவர்களைத் துன்புறுத்தினான். அவனுக்குப் பிறந்த பிரகலாதன் திரு மாலிடம் அளவற்ற பக்தி கொண்டவனாக இருந்தான். இரணியன் பிரகலாதனைப் பலவகையில் துன்புறுத்தி னான். பிரகலாதன் வேண்டியபடி திருமால் நரசிம்ம மாகத் தூணிலிருந்து வெளிப்பட்டு அவனைக் கொன்று குடலை மாலையாக அணிந்து உதிரத்தைக் குடித்தார். அசுரனின் இரத்தத்தைக் குடித்ததால் திருமாலின் உள் ளத்தில் அசுரகுணம் உண்டாகி அட்டகாசம் புரிந்தார். சிவபெருமான் வீரபத்திரரிடம் "திருமாலை அடக்கி வருக" என்றார். அவர் எட்டு கால்களும் வலிய சிறகு களும் சிங்கமுகமும் நரியின் வாலும் கொண்ட சரபப் பட்சியாகத் தோன்றித் தனது எட்டு கால்களாலும் அவரைப் பற்றி அலகுகளால் கிழித்து அவருடைய தோலை உரித்துச் சட்டையாக அணிந்து கொண்டார். நரசிம்மரை அடக்க வீரபத்திரர் கொண்ட கோலம் "சரபமூர்த்தி" என்றும் "சிம்ஹாரி" என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

2.6.18. வாமனாரி (வடுகமூர்த்தி)

மூவுலகங்களையும் ஆண்டுவந்த மகாபலிச்சக்கர வர்த்தியைத் தேவர்களின் வேண்டுகோளால் அழிக்க எண்ணிய திருமால் குறள்வடிவுடன் அவனுடைய வேள்விச் சாலைக்குச்சென்று தனக்குத் தவச்சாலை அமைக்க மூன்றடி மண் வேண்டுமென்றார். அவனும் அப்படியே ஆகட்டும் என்று தாரைவார்த்துத் தந்தான். வாமனனாக இருந்தவர் விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் ஓங்கி நின்று விண்ணை ஓரடியாலும் மண்ணை ஓரடியா லும் அளந்தார். மூன்றாவது அடிவைக்க இடம் இல்லாத தால் தனது திருவடியை அவன் தலைமீது வைத்துப் பாதாளத்திற்கு அவனை அழுத்திவிட்டார்.

இந்தச் செயலால் உண்டான அகங்காரத்தால் அட்டகாசம் புரிந்தார். சிவபெருமான் பைரவமூர்த்தியை அனுப்பினார். பைரவர் திருமாலின் தோலை உரித்துச் சட்டையாக அணிந்து கொண்டார். அதனால் சட்டநாதர் என்றழைக்கப்பட்டார். விண்ணை அளந்து நின்ற திருமா லின் தோல்சட்டை வடுகமூர்த்திக்கு முழங்கால் வரையே இருந்ததென்றால் வடுகமூர்த்தியின் உயரத்தைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். வடுக மூர்த்திக்கு "வாமனஹரர்" என்பதும் பெயராயிற்று

3. காளி தொடர்பான பராக்கிரமங்கள்

உக்கிரமாக விளங்கும் பெருந்தேவியர்களில் முதன்மை பெற்றவள் காளிதேவி. தாருகனை அழிப்பதற் காகச் சிவபெருமான் அவளை உண்டாக்கினார். அவள் தாருகனை மட்டுமின்றி மகிஷன், சும்பன், நிசும்பன், முண்டன் முதலான பல அசுரர்களையும் அழித்தாள். அவள் தனது வெற்றியால் அகங்காரம் கொண்டு மற்ற வர்களைத் துன்புறுத்தினாள். அவ்வேளையில் உயிர் களைக் காக்கச் சிவபெருமான் ஆடியும், அழுதும், விலங்கிட்டும் அவளை அடக்கினார்.

3.1.19. காளியை ஆடி அடக்கியது

தாருகாசுரனை அழித்தபின் வெற்றிக்களிப்பால் காளிதேவி அடங்காத சினத்தினளாகி உயிர்களை வருத் தினாள். சிவபெருமான் அவளோடு போரிட விரும்பாது

அவளை ஆடற்போட்டிக்கு அழைத்தார். அவள் ஆடிக் காட்டிய அனைத்துவகைத் தாண்டவங்களையும் ஆடினார். பின்னர்ச் சிவன் தாண்டவமாட அவை ஒவ்வொன்றையும் காளி ஆடிக் காட்டினாள். இறுதியில் சிவன் தன் காலை உயரத்தூக்கி ஊர்த்துவ தாண்டவமாட காளி அதை ஆடமுடியாமல் தனதுதோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு திருவாலங்காட்டில் தனிக்கோயில் கொண்டாள்.

3.2.20. அழுது அடக்கியது

(காளி கோபக்கிரஹண பராக்கிரமம்)

ஒரு சமயம் அசுரர்களை அழித்த வெற்றிக்களிப் பால் திரிந்த காளிதேவியின் உடலிலிருந்து கொடிய அக்னிதோன்றி யாவற்றையும் அழித்தது. சிவபெருமான் ஒரு குழந்தை வடிவாக அவள் முன் சென்று அழுதார். காளிதேவி தன் உடல் தீயால் எல்லாம் அழிய இந்தக் குழந்தைமட்டும் அழியாமல் அழுதுகொண்டு நிற்பதைக் கண்டு அதிசயத்தாள். அதைத் தூக்கிக் கொஞ்சி அழுகையை நிறுத்த முயற்சித்தாள். அது ஓயாது அழ அவள் மார்பில் பால் சுரந்தது. அதை உண்ணும்படிச் செய்தாள். குழந்தையான சிவபெருமான் அவளிடம் பால்குடிக்கும்போது கோபம் முழுவதையும் குடித்தார். அவளுடைய கோபம் ஒழிந்து அருட்காளியானாள்.

3.3.21. விலங்கிட்டு அடக்கியது

காளிதேவி குறும்பர்கள் செய்த துர்மந்திர யாகத் தால் மகிழ்ந்து சிவபத்தனான தொண்டையர் மன்ன னுக்கு அனேக இன்னல்களைச் செய்தாள். சிவபெரு மான் நந்தியை அனுப்பி அவளுக்கு நல்லறிவு கூறியும் மதியாது மீண்டும் துன்பமே விளைத்தாள். கோபம் கொண்ட சிவபெருமான் அவளை விலங்கிட்டுக் கோட்டை வாசலில் கட்டுமாறு கூறினார். நந்தியும் பூத கணங்களும் அவளைப் பிடித்துக் கைகால்களில் விலங் கிட்டுக் கோட்டைவாசலில் கட்டினர். அதனால் கர்வம் அழிந்த காளிதேவி நல்லறிவு பெற்றுச் சிவனைப் போற்றித் துதித்து விடுதலை பெற்றாள்.

4.0.0. தட்ச சங்காரத்துள் செய்யப்பட்ட பராக்கிரமங்கள்

பிரம்மா படைத்த உபபிரம்மாக்கள் பத்துபேரில் தலைசிறந்தவன் தட்சப்பிரஜாபதி. இவன் சிவனைக் குறித்து அனேக தவங்களைச் செய்து அவர் அருளால் மூவுலகங்களுக்கும் அரசனானான். பின்னர் பார்வதி

ஸ்ரீ வீரபத்திரரும், தட்சனும்

தேவியை மகளாகப் பெற்றுச் சிவபெருமானுக்குத் திருமணம் செய்து தரும் பேறுபெற்றான். பின்னாளில் சிவபெருமானிடம் மனம் வேறுபட்டு நின்றான்.

ஒரு சமயம் அவன் சிவபெருமானையும் உமை யையும் விலக்கிவிட்டுப் பெரிய வேள்வி ஒன்றைச் செய்தான். அந்த வேள்விக்கு வந்த உமாதேவியையும் அவமதித்தான். உமாதேவி சிவபெருமானிடம் அவனு டைய வேள்வியை அழித்தருள வேண்டினாள்.

சிவபெருமான் தனது கண்டத்திலிருந்த விஷத்தின் ஒரு கூற்றை நெற்றிக்கண் வழியாக வெளிவிட அது அழகிய குமாரனாக வெளிப்பட்டது. ஓராயிரம் முகங் களும் இரண்டாயிரம் கரங்களும் கொண்ட அந்த குமார னுக்கு வீரபத்திரன் என்னும் பெயர் சூட்டி, தட்சயாகத்தை அழிக்குமாறு பணித்தார். உமாதேவியும், தன்னிடமிருந்து வீரபத்திரனை ஒத்தவளான பத்ரகாளியை உண்டாக்கி னாள். வீரபத்திரரும் பத்திர காளியும் தட்சனின் வேள்விச் சாலையை அழித்ததுடன் அதில் கலந்து கொண்ட யமன், பிரம்மன், கலைமகள், திருமால் முதலான தேவர்களையும் அவர்களுடைய துணைவர்களையும் கடுமையாகத் தண்டித்தனர். அவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி வீர பராக்கிரமங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன. (இவை பக்கம் 1098ல் வெளியாகியுள்ளதால் சுருக்கமாகத் தரப்பட்டுள்ளது.)

4.1.22. காலனின் காலை வெட்டியது

தட்சனின் யாகசாலைக்குச் சென்ற வீரபத்திரரையும் பத்ரகாளியையும் அங்கே காவலுக்கு நின்ற யமன் தடுத்தான். வீரபத்திரர் தம் வாளால் அவனுடைய கால்களை வெட்டி வீழ்த்தினார். அவனிடம் உன் காவலில் இருந்த யாகசாலையை அழிக்கப்போகிறேன். அதை நீ காணவே உன்தலையை வெட்டாமல் காலை வெட்டினேன் என்று கூறி அவனை உதைத்துத் தள்ளி விட்டு யாகசாலைக்குள் சென்றார்.

4.2.23. எச்சன் தலையை அறுத்தது

வேள்விச்சாலையின் யக்ஞபுருஷனான எச்சன் வீரபத்திரரையும் பூதவெள்ளத்தையும் கண்டு அஞ்சி மான் வடிவம் கொண்டு ஓடினான். வீரபத்திரர் அம்பெய்து அவன் தலையை அறுத்தார்.

4.3.24. பிரம்மனைத் தலைகுலுங்கக் குட்டியது

வீரபத்திரர், யாகசாலையில் வேதம் ஓதிக் கொண்டு நேரங்களை வகுத்துக் கொண்டும் இருந்த பிரம்மனைக் கண்டு கோபித்தார். அவனுடைய தலைகள் குலுங்குமாறு குட்டினார். அவன் தலைசுழன்று விழுந்தான்.

4.4.25. நாமகள் மூக்கரிந்தது

பிரம்மதேவனை வீரபத்திரர் அடித்துத் தள்ளியதைக் கண்டு கோபித்த கலைமகள் அங்கு வந்தாள். வீரபத்திரர் அவளுடைய மூக்கை வெட்டினார்.

4.5.26. பகனின் கண்களைப் பிடுங்குதல்

வேள்விச் சாலையில் வைத்திருந்த ஹவிசை பகன் என்னும் சூரியன் உண்ண விரும்பி ஆசையுடன் நோக்கினான். அவர் அவனது கண்களைப் பறித்தார்.

4.6.27. பூஷன் எனும் சூரியனின் பற்களை உடைத்தல்

அவிசை உண்ணும் ஆசையால் பூஷன் என்னும் சூரியன் சிறிதளவு எடுத்து வாயில் இட்டான். அதைக் கண்ட வீரபத்திரர் அவனுடைய தாடையில் மாறிமாறி அடித்து அவனுடைய பற்களை உடைத்தார்.

4.7.28. இந்திர கோகில சிறகைப் பறித்தது

யாகசாலையின் மையத்தில் வீற்றிருந்த தேவேந்திரன் குயில் வடிவம் கொண்டு யாக சாலையை விட்டு வெளியேற முயல வீரபத்திரர் அவனுடைய சிறகுகளை வெட்டி எறிந்தார்.

4.8.29. அக்னியின் கரங்களை வெட்டியது

யாகவேள்விக் குண்டத்தில் இருந்த அக்னி, தக்கன் அளித்த அவிர்பாகத்தை ஒவ்வொரு தேவர்களுக்கும்வாங்கி அளித்ததைக் கண்ட வீரபத்திரர் அவனுடைய ஏழு தீநாக்குகளையும் கரங்களையும் வெட்டினார்.

4.9.30. அக்னிக் கொம்புகளைத் திருச்சின்னமாக ஏற்றல்

பூதர்கள் அக்னியின் நான்கு கொம்புகளையும் பிடுங்கி படையெழுச்சிக்கான வளைகொம்புகளாக ஏந்தி ஊதினர்.

4.10.31. நிருதியின் தோலை உரித்தது

யாக சாலையில் நின்ற நிருதியைப் பூதர்கள் பிடித்து அவன் தோலைக் கதறக் கதற உரித்தனர். அதை அணிந்து கொண்டு கூத்தாடினர்.

4.11.32. வருணனின் குடலை மாலையாக அணிந்தது

அங்கிருந்து தப்பியோட முயன்ற வருணனைப் பிடித்தனர். அவனுடைய பருத்த வயிற்றில் உதைத்துக் குடலைப் பிடுங்கி மாலையாகப் போட்டுக் கொண்டு ஆடி மகிழ்ந்தனர்.

4.12.33. குபேரனைக் குரங்குபோல் ஆட்டியது

தட்சயாகத்தில் கலந்துகொண்ட அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களைப் பூதகணங்கள் கோபித்தனர். வடதிக்குப் பாலகனான குபேரனைக் கயிற்றால்கட்டினர். குரங்காட்டி குரங்கை ஆட்டுவதுபோல் அவனை இம்சித்தனர்.

4.13.34. சந்திரனைத் தேய்த்தல்

வீரபத்திரரைச் சந்திரன் எதிர்த்தான். வீரபத்திரர் அவனைக் கீழேதள்ளி மிதித்து, தரையில் தேய்க்க அவனுடலில் இருந்த அமுதரசங்கள் வெண்மையாக வெளிப்பட்டு அவருடைய காலில் நிறைந்தன. அது யாகத் தீயினை உதைத்ததால் சிவந்த காலுக்கு வெண்ணெய் தடவியது போல் இருந்தது.

4.14.35. திருமாலின் சக்கரத்தைப் பதக்கமாக அணிதல்

யாகசாலையில், முதன்மைத் தானத்தில் வீற்றிருந்த திருமால் கோபித்து வீரபத்திரர் மீது எண்ணற்ற பாணங்களைப் பொழிந்தார். அவை ஒன்றும் செய்யாது வலியிழந்து வீழ்ந்தன. இறுதியில் தனது சக்ராயுதத்தை விடுத்தார். வீரபத்திரர் அந்த சக்ராயுதத்தைத் தனது மார்பில் வீரப்பதக்கமாக அணிந்து கொண்டார்.

4.15.36. மாயாவிஷ்ணுக்களை எரித்தது

திருமால் தன்னுடைய மாயா சக்தியால் எண்ணில்லாத விஷ்ணுக்களைப் படைத்தார். அவர்கள் விண்ணிலும் மண்ணிலும் நிறைந்து நிற்க பூதகணங்கள் திகைத்தனர். சிவபெருமான் திரிபுராதிகளை நொடியில் எரித்தது போல் வீரபத்திரர் அந்த மாயா விஷ்ணுக்களை ஒரு நொடியில் எரித்தார்.

4.16.37. தட்சனின் தலையை வெட்டியது

யாகத்தை அழித்தபின் வீரபத்திரர் அதன் தலைவனான தட்சனிடம் சென்று சிவனை விடுத்து நீ செய்த யாகத்தின் நிலையைப் பார்த்தாயா? நீ சிவ நிந்தனை புரிந்த பலனை அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்று கூறி வாளால் அவன் தலையை வெட்டி வீழ்த்தினார். அது தரையில் வீழுமுன் பற்றி வேள்வித் தீயில் இட்டு அழித்தார்.

5.0.38. இராவணன் கர்வபங்கம்

நான்முகன் வழியில்வந்து இசைநூலும் வேத நூலும் பயின்று அளப்பரிய தவங்களைச் செய்து மும்மண்டலங்களையும் ஆளும் வரத்தைப் பெற்ற இராவணன் இலங்கைக்கு அதிபன். வீணைக் கொடியை உடையவன்.

இவன் வடதிசைக் காவலனான குபேரன் மீது படையெடுத்து அவனை வென்று திரும்பி வரும் வழியில் கயிலாய மலை குறுக்கிட்டது அவன் அதன்மீது பறந்து கடக்க முயன்றான். அங்கே காவல் காக்கும் நந்தி, "ஏ! ராவணா பரமேசுவரன் குடியிருக்கும் ஸ்ரீகயிலாயத்தின் மீது பறந்து செல்லக்கூடாது வலம் செய்து செல்" என்றார்.

மேலேதானே பறக்கக் கூடாது. இந்த மலையைப் பெயர்த்தெடுத்து அப்பால் வைத்துவிட்டு என் வழியைத் தொடர்வேன் என்றுகூறித் தனது இருபது கைகளாலும் கயிலை மலையைப் பெயர்த்தான். மலை குலுங்கியதால் அதிலிருந்த கணங்களும் முனிவர்களும் நிலை பெயர்ந்து விழுந்து புரண்டனர். பார்வதிதேவி அஞ்சிச் சிவபெருமானை அணைத்துக் கொண்டாள். சிவபெருமான் தன் கால் கட்டை விரலை அமுத்திக் கீழே ஊன்றினார்.

அவனை மலை அழுத்த அந்த பாரம் தாளாமல் இராவணன் திணறி ஏதும் செய்ய இயலாமல் அழுதான். அங்குவந்த வாகீச முனிவரின் ஆலோசனைப்படி

❀ வேள்விச்சாலையிலிருந்து குயிலாகி ஓடும் இந்திரனைப் பிடித்து வீரபத்திரர் சிறகுகளை வெட்டுதல்

வீணையை மீட்டிச் சாமகானம் பாடினான். அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்த சிவன் அவனை மலையடியினின்று விடுவித்துச் சந்திரகாசம் எனும் வாளையும் முப்பத்து முக்கோடி வாழ்நாளையும் அளித்தார். இராவணனின் கர்வத்தை அழியச் செய்ததால் இச்செயல் **"இராவண கர்வபங்க பராக்கிரமம்"** எனப்படுகிறது.

6. இந்திரன் தொடர்பான பராக்கிரமங்கள்

6.1.39. இந்திரனின் யாகத்தை அழித்தல்

தட்சனைப் போல இந்திரன் சிவபெருமானை அழைக்காமல் ஒரு வேள்வியைச் செய்தான். சிவபெருமான் பூதகணங்களுடன் அவனுடைய யாகசாலை எழுந்தருளியும், இந்திரன் அவரை மதிக்கவில்லை. தேவர்களும் செயலற்று இருந்தனர், சிவபெருமானுடைய உள்ளக் குறிப்பை உணர்ந்த பூதகணங்கள் யாக சாலையை அழித்தன. இந்திரன் குயில் உருவம் கொண்டு ஓடினான். பெருமான் அவனைப்பற்றி இறகுகளை வெட்டினார். கோபம் தணிந்த சிவபெருமான் இந்திரனை முன்போலவே ஆக்கி யாகத்தையும் நன்றாக நடத்தி வைத்தார். (பார்க்க திருவாசகம்)

6.2.40. இந்திரன் கர்வபங்கம்

தினந்தோறும் கயிலைமலைக்குச் சென்று சிவபெருமானை எளிதில் தரிசித்து வருவதைப் பெருமை

யாக நினைத்த இந்திரனுக்குக் கர்வம் உண்டாயிற்று. சிவபெருமானிடம் அலட்சியமாக நடந்து கொள்ள ஆரம்பித்தான். அவனுக்குப் புத்தி புகட்டச் சிவபெருமான் அவன் கயிலைக்கு வரும்போது பூதவடிவந்தாங்கி வாயிலில் நின்றார். இந்திரன் வாயிலில் புதியவனாக நிற்கும் பூதத்தைக் கண்டு வழிவிட ஆணையிட்டான். பூதமாக நின்ற பெருமான் அவனைத் தடுத்தார். இந்திரன் அவரை விலக்கத் தனது வஜ்ராயுதத்தால் அவர்மார்பில் அடித்தான்.

வஜ்ராயுதம் தூளாகிவிட்டது. சிவபெருமான் தனது கோபத்தைத் தீயாக அவன்மீது செலுத்த அவன் அஞ்சி வீழ்ந்து ஓலமிட்டான். சிவபெருமான் அவனுக்குக் காட்சியளித்து அருள் புரிந்தார்.

7.0.41. ஜலந்தரசம்ஹாரர்

இந்திரனை அழிக்கத் தன்னிடமிருந்து வெளிப்பட்ட கோபக்கனலைச் சிவபெருமான் கடலில் வீச அது குழந்தையானது. ஜலத்தின் மத்தியில் தோன்றியதால் அதற்கு ஜலந்தரன் என்று பெயர் சூட்டி வருணன் வளர்த்தான். அவன் சிவனை உபாசித்து அனேக வரங்களைப்பெற்று மூவுலகையும் ஆண்டான்.

அவனுடைய மனைவி **"பிருந்தா"** மகா பதி விரதை. ஜலந்தரன் தேவர்களைத் துன்புறுத்தினான். தேவர்கள் வேண்டுகோளின்படிச் சிவபெருமான் அவனை அழிக்க விரும்பி அவன் முன்னே குடை கமண்டலம் ஏந்தி, முனிவனைப் போல் தோன்றினார். ஜலந்தரனிடம் "நீ மிக்க வலிவுள்ளவனாக இருந்தால் நான் மண்ணில் வரையும் இந்தச் சக்கரத்தைப் பெயர்த்துத் தலைக்கு மேல் தூக்குக" என்று கூறியபடி தன் கால் கட்டைவிரலால் பூமியில் வட்டமாகக் கீறினார். ஜலந்தரன் அதை அலட்சியமாகப் பெயர்த்தெடுக்க அச்சக்கரம் திடீரென வலிமை பெற்று அவனைக் கீழே வீழ்த்தியதுடன் இரண்டாகவும் பிளந்தெறிந்தது.

இது அட்ட வீரட்டங்களில் ஒன்றாகும் இது நடந்த இடம் திருவிற்குடியாகும்.

8. ஹரி-அயன் தொடர்பான பராக்கிரமங்கள்

8.1.42. விஷ்ணுவைக் கட்டி வீசியது

ஒரு கற்பகால முடிவுக்குப் பிறகு எங்கும் நீர் மயமாக இருந்தது. அதில் ஓர் ஆலிலையில் பள்ளி கொண்டவராகத் திருமால் தோன்றினார். அவர் உலகில் தான் ஒருவர் மட்டுமே எஞ்சியிருப்பதைக் கண்டு தானே அழிவற்ற பரம்பொருள் என்று அகங்கரித்தார். அதைக் கண்டு கோபித்த ருத்திரர், அனந்தன் என்னும் பாம்பினால் விஷ்ணுவைக் கட்டி, சுழற்றி நூறு யோசனை தூரம் சென்று விழும்படிச் செய்தார். அதனால் துன்புற்ற திருமால் உண்மையை உணர்ந்து சிவபெருமானைத் துதித்தார்.

8.2.43. ஹரி-அயன் தகனபராக்கிரமம்

ஒரு யுகத்தில் படைக்கப்பட்ட அயனும் திருமாலும் செயலாற்ற முடியாது தளர்ந்தனர். சிவபெருமானிடம் சென்று தமது இயலாமையை முறையிட்டனர். பெருமான் அவர்களைக் கோபித்து நெற்றிக் கண்ணால் எரித்துச் சாம்பலாக்கினர் அவர்களுடைய எலும்பையும் சாம்பலையும் ஓர் உரியில் கட்டித் தோளில் சுமந்தவாறு மூவுலகுகளிலும் திரிந்தார். அந்த சாம்பலிலிருந்தே அவர்களை மீண்டும் படைத்தார். அந்தத் திருமாலும் பிரம்மனும் வலிமையுடையவர்களாகவும், ஆற்றல்மிக்கவர்களாகவும் விளங்கினர். அரியையும் அயனையும் எரித்தச் சிவபெருமானின் கோலம் **"அரிஅயதகனர்"** எனப்படுகிறது. அப்படித் தகனம் செய்யப்பட்ட இடமே மயானங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. எலும்புகளையும், சாம்பலையும் தோளில் ஏந்தி வலம் வந்த சிவபெருமானைப் புராணங்கள் **"கங்காளமூர்த்தி"** என்று அழைக்கின்றன.

8.3.44. ஹரி-அயன் துர்க்குண தகன பராக்கிரமம்

ஒரு காலத்தில் அயனும் - திருமாலும் சிவனருளால் மேன்மை பெற்றனர். அவர்களிடமிருந்து வெளியேறிய தீக்குணங்கள் ராட்சத உருவம் கொண்டு எல்லோருடைய மனங்களிலும் புகுந்து தீயசெயலைத் தோற்றுவித்தன. இதனால் முனிவர்கள் தவத்தை விட்டுக் காமமோகத்தால் அலைந்தனர். தவம்,பூசை முதலியன அறவே ஒழிந்தன. சிவபெருமான் அந்தத் துர்க்குணமூல பூதத்தை நெற்றிக்கண்ணால் எரித்துச் சாம்பலாக்கி தன் திருமேனியில் பூசிக்கொண்டார். முனிவர்களும் தவசிகளும் அந்த விபூதியை அணிந்து மேன்மை பெற்றனர்.

8.4.45. ஹரி-விரிஞ்ச தாரண பராக்கிரமம்

ஒரு கல்பத்தில் இருந்த பிரம்மா, விஷ்ணுக்கள் சிவபெருமானை வணங்கி யுக சங்கார காலத்தில் நடைபெறும் பேரழிவைப் பார்க்க விரும்புகிறோம் என்றனர். பெருமான் யுகம் அழியும் வேளையில் அவர்களைத் தமது தோளில் தாங்கினார். கடல் பொங்குவதையும், வானிலிருந்து அக்னி மழை பொழிவதையும்

அவர்கள் கண்டனர். பஞ்ச பூதங்கள் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக ஒடுங்கி இறுதியில் சிவபெருமானுள் அடங்கின. அதைக் கண்ட பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் அச்சம் கொள்ளச் சிவபெருமான் அவர்களின் அச்சத்தை நீக்கினார். யுக சங்கார காலத்தில் ஹரி-விரிஞ்சர்களைத் தாங்கி நின்ற கோலமே **"ஹரிவிரிஞ்சதாரண பராக்கிரமம்"** ஆகும்.

8.5.46. ஹரி கர்வபங்கம்

ஒரு முறை காத்தற் கடவுளான திருமால் உலகம் எல்லாவற்றையும் காப்பதால் தானே முழுமுதற் தெய்வம் என்று எண்ணி மிகுந்த கர்வம் கொண்டார். சிவபெருமான் அவர் முன்னே தோன்றி ஹுங்காரம் செய்தார். அந்த ஒலியைக் கேட்ட திருமால் நடுநடுங்கி விட்டார். அவருள்ளத்தில் தன்னையும் காக்கும் மேலான சக்திபடைத்த ஒருவன் உள்ளான் என்ற எண்ணம் உண்டாக அவருடைய கர்வம் ஒழிந்தது.

8.6.47. அடிமுடி தேடி நின்றது

ஒரு சமயம் திருமாலும், பிரமனும், தாம் தாமே உயர்ந்தவர் என்று சண்டையிட்டுக் கொண்டனர். சிவபெருமான் அவர்களுக்கு நடுவே ஒரு நெருப்புத் தூணாக நின்றார். அதைக்கண்ட இருவரும் அதிசயித் தனர். பிரமன், திருமாலை நோக்கி நாம் போரிட வேண்டாம். இந்த நெருப்புத் தூணின் அடியையும் முடியையும் காண்போம். யார் முதலில் கண்டு பிடிக்கின் றாரோ அவரே பெரியவர் என ஏற்றுக் கொள்வோம் என்றான். திருமால் அதுவே சரியென்று கூறினார். பின்னர் அவர் பன்றிவடிவம் தாங்கிப் பூமியை அகழ்ந்து அடியைக் காணச் சென்றார். பிரமன் அன்ன வடிவத்து டன் முடியைக்காண விண்ணில் பறந்தான். திரு மாலுக்குக் கொம்பும் குளம்பும் தேய்ந்தன. மிகவும் சோர்வு உண்டாகிப் பூமியின் மேல் வந்து நின்றார்.

விண்ணில் அன்னவடிவாகப் பறந்த பிரமனின் இறகுகள் நெருப்பால் தீய்ந்தன. முடிதெரிந்த பாடில்லை. உடலும் உள்ளமும் சோர்ந்தன. என்றாலும் ஆணவம் முன்னிலும் அதிகமாயிற்று. அவன் தனது தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளமல் பூமிக்குத் திரும்பி-வந்து முடியைக் கண்டுவிட்டேன். அதனால் நானே பிரம்மம், உயர்ந்த வன் என்று மார்தட்டிக் கொண்டான்.

சிவபெருமான் அக்கினித் தூணிலிருந்து உக்கிரத் துடன் வெளிப்பட்டார். பிரம்மனை நோக்கி, "அறிவுக் கடவுளான நீ, பொய் புகன்றாய். இனி உனக்குக் கோயில்கள் இல்லாது போகட்டும். மக்களும் உன்னை விரும்பி வழிபடமாட்டார்கள்" என்று சாபமளித்தார். திருமாலிடம் உண்மையை அறிந்து அதன்படி நடப்ப தால் மக்கள் உன்னைப் போற்றுவர். உனக்கெனத் தனிக் கோயில்களும் சிறப்புப் பூசைகளும் நடைபெறும் என்றார். திருமாலும் பிரம்மனும் சிவபெருமானே பெரியவர் என்பதை உணர்ந்து அவரைத் துதித்துப் பேறுபெற்றனர். இது **அரி-அயன் கர்வபங்க பராக் கிரமம்** எனப்பட்டது.

❁ **சிவ**பெருமான் நெருப்பு மலையாக நின்ற இடத்தில் பெரியமலை தோன்றியது. அதுவே இன்றைய திருவண்ணாமலையாகும்.

8.7.48. சக்ரதான பராக்கிரமம்

உலகம் படைக்கப்பட்டபோதே திருமாலுக்குச் சக்ராயுதம் அளிக்கப்பட்டது. அவர் அனேகமுறை பயன்படுத்தியதால் அதன் கூர் மழுங்கி விட்டது. தேவர்கள் திருமாலிடம், சிவபெருமானிடத்தில் ஜலந் தரனை அழித்த சக்ராயுதம் உள்ளது. அதனைக் கேட்டுப் பெறுக என்றனர். திருமால் தினமும் ஓராயிரம் தாமரை மலர்களால் சிவனை ஆராதனை செய்தார். ஒருநாள் சிவபெருமான் அவர் பூசைக்கு வைத்திருந்த மலர்களில் ஒன்றை மறைத்து விட்டார். ஒரு மலர் குறைவதைக் கண்ட திருமால் தன் கண்ணையே பெயர்த்துப் பூசை செய்தார். மகிழ்ந்த சிவபிரான் அவருக்குக் கண்ணை அளித்தநுடன் **"பத்மாட்சன்"** எனும் பெயரைச் சூட்டி சக்ராயுதத்தையும் அளித்தார். அதன் வலிமையைத் தாங்கமுடியாத திருமால் சோர்ந்தார். சிவபெருமான் சக்கரத்தை ஐந்து கூறாக்கி அதிலொன்றைத் திருமா லுக்கு அளித்தார். இது **"சக்ரதான பராக்கிரமம்"** எனப்பட்டது.

மகா சக்கரத்தின் எஞ்சிய நான்கு பாகங்கள் நான்கு விற்களாயின. அந்த நான்கு விற்களையும் ஏக காலத்தில் வளைத்துச் சிவனும் உமையும் அதனுள் நின்று கூத்தாடினர். இதுவே சக்கரக் கூத்தாகும்.

9.0.49. கொக்கிறகு சூடியது

ஒரு சமயம் தேவர்கள் செய்த தீவினையின் பயனாகப் பெரிய அசுரக் கொக்கு தோன்றியது. அதற்குக் குரண்டன் என்பது பெயராகும். அவன் மீன்களை விழுங்குவது போல தேவர்கள், முனிவர்கள், இராட்சதர்கள் என எல்லோரையும் விழுங்கினான். அனைவரும் சிவபெருமானைச் சரணடைந்து தம்மைக் காக்குமாறு வேண்டினர். சிவபெருமான் நீண்ட வாளை

ஏந்திக் கொண்டு அவன் முன்னே தோன்றினார். குரண்டன் கோபித்து நீண்ட அலகை விரித்து அவரைக் கௌவித் தூக்க முயன்றான். அவர் அவன் வாயைப் பிளந்தார். கத்தியால் சிறகுகளை வெட்டினார். அவனை வெற்றி கொண்டதன் அடையாளமாக அவனது பெரிய இறகுகள் இரண்டைச் சடையில் எடுத்துச் சூடிக் கொண்டார். இதனைத் தமிழ் மறைகள் சிறப்புடன் குறிக்கின்றன.

10.0.50. மீனாகித் திரிந்த நந்தியைப் பிடித்தது

ஒரு சமயம் தனியான இடத்தில் சிவபெருமான் உமாதேவிக்கு ஆகமங்களின் ரகசியப் பொருளை விளக்கிக் கொண்டிருந்தார். நந்தியிடம் யாரையும் உள்ளே அனுமதிக்க வேண்டாம் என்று ஆணையிட்டி ருந்தார். தேவி, அவர் சொல்வதைக் கேளாமல், குளத்தில் விளையாடும் மீன்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கோபமுற்ற சிவன் அம்பிகையை மீனவப் பெண்ணாகப் பிறக்கும்படிச் சாபமிட்டார்.

அதே வேளையில் நந்தி தடுத்தும் கேளாமல் விநாயகரும், முருகனும் உள்ளே வந்தனர். தன் தாய்க்கு சிவனிட்ட சாபத்தை அறிந்து கோபங்கொண்டு ஞானச் சுவடிகளைப் பறித்துக் கடலில் வீசி விட்டனர்.

பெருமான் அவர்களைக் கோபித்துக் குமரனை ஊமையாகப் பிறக்கும்படிச் சாபமிட்டார். விநாயகரை ஏதும் செய்யவில்லை. நந்தியை சுறா மீனாகிக் கடலில் வீழ்ந்த ஆகமச்சுவடிகளைக் காத்துவரச்சாபமிட்டார். உமையிடம் நீ வலைஞர் குலத் தலைவனின் மகளாகப் பிறப்பாய். நாம் உம்மை வந்து மணம்புரிவோம் என்றார். "நந்திதேவா நீ கடலில் சுறாமீனாகித் திரிவாய். உனது விளையாட்டால் மக்கள் வருந்துவர். நாமே வந்து உம்மைப் பிடித்துச் சாபத்தை நீக்குவோம்" என்றார்.

பார்வதி வலைவீசிய பட்டினத்தில் வலைஞர் தலைவனுக்கு மகளாகி வளர்ந்தாள். கடலில் சுறாமீனாகத் தோன்றிய நந்தியின் அட்டகாசம் பெருகியது. மீனவர் தலைவன் கொடிய சுறாவைப் பிடிப்பவனுக்குத் தன் மகளைத் தருவதாகப் பறைசாற்றினான். மதுரை சோம சுந்தரப் பெருமானே வேட வடிவத்துடன் வந்து வலைவீசி, சுறா மீனாகிய நந்தியைப் பிடித்தார். நந்தியின் சாபம் விலகியது. மன்னன் மகளாக இருந்த உமா தேவியைச் சிவபெருமான் மணந்தார். அங்குள்ளவர்க ளுக்குத் தமது தெய்வ வடிவைக் காட்டி அருள்புரிந்தார். வலைஞனாக வந்து நந்தியாகிய சுறாவைப்பிடித்தது **"மச்சஹரண பராக்கிரமம்"** என்று போற்றப்படுகிறது.

11.0.51. ஜ்வர பஞ்சனபராக்கிரமம்

ஒருசமயம் சிவனை அழிக்க முனிவர்கள் ஒரு கொடிய வேள்வியைச் செய்தனர். அதிலிருந்து அக்கினி யின் சாயலாக ஏழுகைகள் மூன்றுமுகம் மூன்றுகால்கள் கொண்ட இரண்டு கொடிய உருவங்கள் தோன்றின. அவற்றில் ஒருசேர வெம்மையும் தண்மையும் இருந்தன. முனிவர்கள் சிவனை அழித்துவர அதனை அனுப்பினர். அவைகள் சிவனைப்பற்ற வந்தன. பெருமான் அவற்றைப் போலவே மூன்று கால்கள், மூன்றுகைகள், மூன்று முகங்கள் கொண்ட ஜ்வரஹர மூர்த்தியாக வடிவெடுத்தார். அவற்றின் முன் நடமாடி ஹூங்காரம் செய்தார். அவை வலுவிழந்து வீழ்ந்து மாண்டன. ஜ்வர கிருத்திமங்களை அழித்ததால் பெருமான் **"ஜ்வர பஞ்சனன்"** என்று அழைக்கப்படுகின்றார்.

12.0.52. பஞ்சராவணர்களை அழித்தது

ஒரு காலத்தில் தேவர்கள் செய்த பாவம்யாவும் திரண்டு ஐந்து ராவணர்களாக உருப்பெற்றன. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பத்து தலைகளும் இருபது கரங்களும் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தேவர்களைப் பலவாறு துன்புறுத்தினர். பெருமான் அவர்களைப் போலவே உருவங்கொண்டு ஒரே பாணத்தால் அவர்களை அடித்துக் கொன்றார்.

13.0.54. சர்பாசூர சங்காரம்

சர்பாசுரன் என்பவனுடைய பார்வையில் விஷம் இருந்ததால். அவன் உற்றுப்பார்த்தாலே எதிரில் இருப்பவை நாசமாயின. அதனால் அவன் முன்னே நின்று போர் செய்யும் ஆற்றல் எவருக்கும் இல்லாது போயிற்று.

அவனை அழிக்கச் சிவபெருமான் வீரபத்திரரை அனுப்பினார். அவர் அவனுடன் போர்புரிந்து அவனு டைய ஐந்து முகங்களில் இருந்த பத்து கண்களையும் பிடுங்கித் தனது பத்துவிரல் மோதிரங்களிலும் பதித்துக் கொண்ட பின் அவனுடைய தலைகளையும் வெட்டி வீழ்த்தினார். அவனால் இறந்தவர்களைத் தனது ஆற்ற லால் உயிர்ப்பித்து அருள்புரிந்தார்.

14.0.54. அகண்டகோச அசுரனை வதைத்தது

ஒருசமயம் அகண்ட கோசத்தை உடைய அசுரன் இருந்தான். அதனால அவனை "பஞ்சமேட்டி

ராட்சதன்" என்று அழைத்தனர். மிக்கபலம் பொருந்திய அவன் தேவர்களைப் பிடித்து நீண்ட கயிற்றில் கட்டி வித்தைகள் செய்ய வைத்து மகிழ்வான். அவனது செயலால் மனம் அழிந்து மனம்வெதும்பிய தேவர் சிவபெருமானைப் பணிந்தனர். அவர் வீரபத்திரனை அனுப்ப அவர் அவனைப் பிடித்து நீண்ட கயிற்றில் கட்டிக் கொடிய பாலைவனத்தில் வைத்துக் குட்டிக் கரணம், கொம்பு தாண்டுதல் முதலியவற்றைச் செய் வித்து மகிழ்ந்தபின் கொன்றார்.

15.0.55. அக்கினி முகாசுர சங்காரம்

தேவர்கள் செய்தயாகத்தில், அக்கினி காரியத்தில் உண்டான குறைபாடுகளால் ஏற்பட்ட பாவங்கள் யாவும் ஒன்று சேர்ந்து ஓர் அசுரவடிவுடன் அக்னிமுகாசுரன் எனப்பெயர் கொண்டது. அவன் தேவர்களின் உடலில் புகுந்து வெம்மையை உண்டுபண்ணி அவர்களைச் சோர வைத்தான். தேவர்களைக் காக்கச் சிவபெருமான் வீரபத்திரரை அனுப்பி அவனைக் கொன்று வருக என்றார். வீரபத்திரர் அவனைத் தனது கோப விழியால் கொளுத்தினார். அவனால் அழிக்கப்பட்ட தேவர்களை விபூதி தெளித்து உயிர்ப்பித்தார். அக்னி மயமான அசுரனை எரித்து அழித்ததால் பெருமான் **"அக்னி முகாசுர சம்ஹாரர்"** என்றழைக்கப்படுகிறார்.

16.0.56. விசுவசேனனைச் சூலத்தில் குத்தித் தண்டித்தது

முன்னொரு காலத்தில் அகங்காரம் கொண்டு சிவபெருமானை மதியாது நின்ற பிரம்மனின் ஐந்தாவது தலையை உருத்திரமூர்த்தி நகத்தால் கிள்ளி எடுத்தார். அதனைப் பானபாத்திரமாக்கிக் கொண்டு விளையாட் டாகப் பிச்சை எடுத்து மூவுலகிலும் திரிந்தார்.

அவர் வைகுண்டம் சென்றபோது திருமாலின் அணுக்கத் தொண்டனான விசுவசேனன் அவரை உள்ளே செல்லவிடாது தடுத்தான். இருவருக்கும் யுத்தம் மூண்டது. அந்த யுத்தத்தின் முடிவில் வைரவர் காய்ந்த இலைகளைச் சிறுவர்கள் குத்தி எடுப்பதுபோல் அவனைத் தனது சூலத்தால் குத்தித் தூக்கினார். அதனால் துன்புற்ற விசுவசேனன் அகங்காரம் ஒழிந்து அவரைத் துதித்தான். வைரவர் அவனைக் கீழே விடுத்து அருள் புரிந்தார்.

17.0.57. "பலிஸ் தொம்பன்" தகனம்

கிருச்சதமர் என்ற முனிவர் அகோர தவத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். புறநிகழ்ச்சிகளால் தவம் கலைய அவர் கோபத்துடன் கண்விழித்தார். அந்தக் கோபக் கனலிலி ருந்து ஒருவன் தோன்றினான். தவம் பலிதம் ஆகும் வேளையில் தோன்றியதால் அவன் பலிஸ்தொம்பன் எனப்பட்டான். அவன் தன்னை உண்டாக்கிய முனிவரி டம் கணபதி மந்திரத்தையும் தீட்சையையும் பெற்றுக் கொண்டு கடும்தவம் செய்தான். அவனுடைய தவத்திற்கு மகிழ்ந்து, விநாயகர் அவனுக்குக் காட்சியளித்து வேண்டிய வரங்களைக் கேள் என்றார். அவன், "ஐயனே, மூன்று உலகங்களிலும் எனது ஆட்சி நிலைபெற வேண்டும், பறக்கும் மூன்று கோட்டைகளும், எப்போ தும் யாராலும் மரணம் உண்டாகாத வரமும் வேண்டும் என்று கேட்டான். விநாயகர், "அன்பனே மூவுலக ஆட்சியும் மூன்று கோட்டைகளையும் தந்தோம். மரணமில்லா வரத்தைத் தர இயலாது. வேண்டுமானால் சிவபெருமானையன்றி மற்றெவராலும் உனக்கு மரணம் நேராது என்ற வரத்தை அளிக்கின்றேன்" என்றார். பலிஸ்தொம்பன், அவரிடம் மூன்று கோட்டைகளும் ஒன்று சேரும் நேரத்தில் சிவன் எய்யும் ஓரம்பினால் மட்டுமே, தனக்கு இறுதி நேரும்படியான வரத்தைத் தருக என்றான். விநாயகர் அருள் புரிந்துவிட்டு மறைந்தார்.

மூவுலகங்களையும் கைப்பற்றி அரசுபுரிந்த பலி தேவர்களையும் முனிவர்களையும் துன்புறுத்தினான். தேவர்கள் சிவபெருமானைச் சரணடைந்தனர். சிவபெரு மான் அவர்களிடம் நானே வலியசென்று அவனை அழித்தல் முறையன்று என்று கூறி அனுப்பிவிட்டார்.

தேவர்கள் விநாயகரிடம் சென்று முறையிட்டனர். விநாயகர் அவர்களுக்கு அபயமளித்தார். ஒரு அந்தண வடிவம் தாங்கிப் பலியிடம் சென்று, "ஐயனே திருக்கயி லையில் சிவபெருமானிடம் சிந்தாமணி விநாயகரின் சிறிய திருவுருவம் உள்ளது. அதனைப் பெற்றுத் தருக என்றார். அப்படியே தருவேன் என்று தனது ஏவலர் களைக் கயிலைக்கு அனுப்பினான். தேவர்கள் அவனு டைய ஏவலர்களைத் தடுத்து, சிந்தாமணி விநாயகரை தரமுடியாதென்று கூறினர். இதை அறிந்த பலி கயிலை மீது படையெடுத்துச் சென்று சிவனை வெல்ல முடிவு செய்து மூன்று கோட்டைகளையும் அழைத்தான். சிவபெருமான் இதையறிந்து கோபித்தார். தேவர்கள் தந்த தேர்மீது ஏறி அங்கே சென்று மூன்று கோட்டைக ளுடன் பலிஸ்தொம்பனையும் ஒரே அம்பினால் அழித்தார். (இது விநாயக புராணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள சிவபராக்கிரமமாகும்.)

18.0.58. சுக்கிர பட்சண பராக்கிரமம்

அந்தகாசுரனை வதம் செய்யச் சிவபெருமான் நந்தியையும் பூதகணங்களையும் அனுப்பினார். தமது சேனைகள் அழிவதைக் கண்ட அந்தகன் குலகுருவான சுக்கிராச்சாரியாரிடம் தம்மையும் தமது அசுர குலத்தையும் காத்தருளும்படி வேண்டினான். சுக்கிராச்சாரியார் சஞ்சீவினி மந்திரத்தால் இறந்தவர்களை உயிர்ப்பித்தார். தேவர்கள் சுக்கிரனைப்பிடித்து ஒரு பழமாக்கி உருத்திர மூர்த்தியிடம். அளித்து உண்னுக என்றனர். அவரும் விழுங்கிவிட்டார். அவன் அவர் வயிற்றுக்குள் இருந்தவாறே சஞ்சீவி மந்திரத்தையும், மிருத்துயுஞ்சய மந்திரத்தையும் ஓதித் தம்மை வெளிவிடுமாறு வேண்டினான். அவர் அவனைத் தனது சுக்கிலமாக வெளியில்விட அவன் வெள்ளிபோல் பிரகாசித்தான். அவனை மீண்டும் அசுரர்களின் குருவாகச் சிவபெருமான் ஆக்கினார்.

சுக்கிரனைப் பலகாரம்போல் விழுங்கியதால் இந்த நிகழ்ச்சி **"சுக்கிர பட்சண பராக்கிரமம்"** எனப்பட்டது.

19.0.59. சிஷ்ய பாவம்

வீரன் போர்க்களத்தில் எப்படி ஆர்ப்பரித்துப் பகைவர்களை வெல்வது வீரமோ, அதேபோன்று பேரறிஞர்களின் முன்னிலையில் அடக்கத்துடன் இருந்து அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்பதும் வீரமேயாகும்.

பெரியதில் பெரியதாக இருப்பதைப் போலவே அணுவுக்குள் அணுவாக நிற்பதும் வீரபராக்கிரமே. சிவபெருமான் போர்க்களத்தில் மகாவீரனாக உயர்ந்து நின்றதைப்போலவே பிரணவத்தின் பொருளை முருகன் முன்பாக மண்டியிட்டு அமர்ந்து கேட்டார். இது சிஷ்ய பாவ பராக்கிரமம் எனப்பட்டது.

20.0.60. கோதகன பராக்கிரமம்

கடலரசனான வருணன் தன் தாயான அதிதி தினமும் பாலருந்த விரும்பியதால் பெரிய பசுக் கூட்டத்தைப் படைத்து அனுப்பினான். அவை விண்ணில் திரிந்து பாலை மழைபோல் பொழிந்தன. எங்கும் பால் வெள்ளமாகியது கயிலை மலையிலும் பால் நிரம்பித் துன்பம் விளைத்தது. கோபம் கொண்ட சிவபெருமான் அந்தப் பசுக்களை நெற்றிக் கண்ணால் ஒரு நொடியில் எரித்தழித்தார். உலகில் உயர்ந்த உயிர்களான பசுக்களைக் கொல்வது பாவம் என்றாலும் அவை அடாத செய்யும்போது இறைவனால் தண்டிக்கப்படும் என்பதை இந்த வரலாறு கூறுகிறது. (பார்க்க 576 அக்னீஸ்வரர்)

21.1.61. கங்காவதாரணம்

ஒரு சமயம் பகீரதனின் முன்னோர்கள் இறந்து பலகாலமாகியும் நற்கதி செல்ல முடியாது வருந்தினர். தமது சாம்பல், எலும்புகள் மீது கங்கை நீர் படிந்தால் தான் தமக்கு நற்கதி உண்டாகுமென்று பகீரதனிடம் கூறினார். அவன் வானிலுள்ள கங்கா நதியைப் பூமிக்கு வரவேண்டித் தவம் செய்தான். கங்கை அவனுடைய தவத்திற்கு மகிழ்ந்து அவன் முன்னே வந்தாள். அவனிடம், "நான் பூமியில் வேகமாகக் குதித்தால் இந்த பூமி தாளாது. அதனால் என்னைத் தாங்கி பூமியில் விடும்படிச் சிவனிடம் கேள்" என்றாள்.

பகீரதனும் சிவனை நோக்கித் தவம்செய்து தமக்கு உதவ வேண்டினான். அவன்மீது கருணை கொண்ட பெருமான் நான் எனது சடையை விரிக்கின்றேன். அதில் அவளைக் குதிக்கச் சொல் என்றார். பகீரதன் அப்படியே கங்கையிடம் கூறினான். ஒரு நல்ல நாளில் கங்கை பூமியை நோக்கிக் குதித்தாள். அவள் மனதில் சிவனுடைய சடையா என்னைத் தடுத்து நிறுத்தும் என்ற அகங்காரம் உண்டாயிற்று. அதை அறிந்த சிவபெருமான் அவள் குதித்ததும் சடையை எடுத்து அழுத்திக் கட்டிக் கொண்டார். கங்கை திணறி விட்டாள். செய்தியை அறிந்த பகீரதனும் வருந்தினான். கங்கையைச் சடாமுடியில் ஏந்தித் தரித்து நின்ற சிவபெருமான் **"கங்காதரர்"** என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

கங்காவிசர்ச்சனம்

பகீரதச் சக்ரவர்த்தி சிவனை நோக்கித் தவம் செய்து கங்கையை வெளிவிடும்படி கேட்டான். அதே வேளையில் கங்கையும் தனது அகங்காரத்தை விடுத்துச் சிவனை போற்றினாள். இவற்றால் மகிழ்ந்த சிவபெருமான் சடையை விரித்து அவளை மெதுவாகப் பூமியில் விடுத்தார். இமய மலையில் அவள் இறங்கிப் பகீரதனின் முன்னோர்களுக்குக் கதியளித்தபின் பூமியில் தவழ்ந்து கடலை அடைந்தாள். அவளுடைய கரைகளில் எண்ணிலாத சிவாலயங்கள் தோன்றின. கங்கையைச் சடையிலிருந்து வெளிவிட்டுப் பூமிக்கும் பகீரதனுக்கும் அருள் புரிந்த சிவனார் திருவுருவம் **"கங்காவிசர்ஜனர்"** என்று அழைக்கப்படுகிறது.

22.0.63. மருத்துவாசுர வதம்

உலக உயிர்களுக்கு, 'மருத்து' என்ற அசுரன் அனேக துன்பங்களை விளைவித்தான். தேவர்களும் முனிவர்களும் சிவபெருமாளைச் சரணடைந்து

உலகினைக் காக்குமாறு வேண்டினர். அவர் நந்தியம் பெருமானைத் தூது அனுப்பி அவனைத் திருத்தி வருக என்றார். மருத்து, நந்தியின் கொம்புகளை உடைத்தும், காதுகளை அறுத்தும் உடலில் ஒன்பது இடங்களில் குத்தியும் துன்புறுத்தினான். தூதாக வந்த நாம் இவனை அழித்தல் முறையல்ல, என்று எண்ணிய நந்தி அமைதியாகத் திரும்பி விட்டார். நந்தியை அடித்து அனுப்பியதால் கோபம் கொண்ட சிவபெருமான் சூலத்தை சுழற்றிக் கொண்டு சுவேதவனம் (திருவெண்காடு) எனுமிடத்தில் போரிட்டு அவனைச் சூலத்தில் குத்தித் தூக்கினார். அவனைக் கொளுத்தி அந்த விபூதியைத் திருமேனியில் தரித்துக் கொண்டார்.

அந்த கோலத்திலேயே திருவெண்காட்டில் "அகோரமூர்த்தியாக" வீற்றிருக்கின்றார்.

23.0.64. விஷாபகரணம்
(விஷமருந்தி உலகம் காத்தது)

சிவபெருமான் செய்த அதி உன்னத வீரச் செயல்களில் மிக உயர்ந்தது. உலகத்தை அழிக்கவல்ல மகா கொடிய விஷத்தை அருந்தித் தனது கண்டத்தில் தேக்கி வைத்து உயிர்களைக் காத்ததேயாகும். ஒரு சமயம் மரணத்தை வெல்லும் மாமருந்தாகிய அமிர்தத்தைப் பெற வேண்டித் தேவர்களும், அசுரர்களும் மந்திர மலையை மத்தாகவும், வாசுகியை நாணாகவும் கொண்டு பாற்கடலைக் கடைந்தனர். அவர்கள் சிவனை வணங்காமல் அச்செயலைத் தொடங்கியதால் அது பலன் தரவில்லை. ஓராயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்தன. மாறிமாறி அசுரர்களும், தேவர்களும் இழுத்ததால் வாசுகியின் உடல் புண்ணாகியது. அது தாளமுடியாத துன்பத்தால் காளம் என்னும் விஷத்தைக் கக்கியது. அதே சமயம் கடலிலிருந்து ஆலம் என்னும் நஞ்சு தோன்றியது. இரண்டும் ஒன்றாகி ஆலகால விஷமாகி உலகினை அழிக்கத் தொடங்கியது. எல்லோரும் சிவபெருமானைச் சரணடைந்தனர். சிவபெருமான் சுந்தரரிடம் அந்த விஷத்தைத் திரட்டி வருக என்றார். அவர் அந்த விஷத்தைத் திரட்டி நாவல் கனிபோலாக்கிக் கொண்டு வந்து பெருமானிடம் அளித்தார். பெருமான் அதை உண்டு கண்டத்தில் தேக்கினார். சற்று நேரம் படுத்திருந்த பின் எழுந்து பிரதோஷ நடனமாடினார். அதைக்கண்டு அனைவரும் மகிழ்ந்தனர்.

அவர் அருள்பெற்று தேவர்களும் அசுரர்களும் மீண்டும் பாற்கடலைக் கடைய, காமதேனு, கற்பக விருட்சம், ஐராவதம், ஸ்ரீதேவி, வாருணி, நவரத்தினங்கள் முதலான அனேக ஐஸ்வர்யங்களுடன் அமிர்தத்தைப் பெற்றனர்.

விஷத்தைக் கண்டத்தில் வைத்திருக்கும் பெருமான், நீலகண்டர், மணிகண்டர் என்னும் பலபெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

சிவனுடைய பராக்கிரமங்கள் எண்ணிலாதனவாகும். அவை யாவற்றையும் எளிதில் அறிந்து மகிழ்தல் இயலாது என்பதால் அவற்றுள் அறுபத்து நான்கினை மட்டும் விவரித்துக் கூறி மகிழ்கின்றனர். சிவமஞ்சரியில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட வீர பராக்கிரமங்கள் ஆங்காங்கு கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் அறுபத்து நான்கின் சுருக்கமே இங்கு இடம் பெற்றுள்ளன. இதைத் தொடர்ந்து வரும் நூல்களில் திரிபுரதகனம், காலசம்ஹாரம், காம தகனம், முதலிய பராக்கிரமங்கள் விரிவாகச் சொல்லப் பட்டுள்ளதால் அவை இங்கு குறிக்கப்படவில்லை. *'சிவபராக்கிரமங்களை நாம் எண்ணும்போதும், படிக்கும் போதும் சதருத்திரர்கள் நம்முடன் இருந்து அவற்றை உணர்ந்தும் கேட்டும் மகிழ்கின்றனர். அவர்களுடைய அருளால் நமது பகைவர்கள் வேருடன் அற்றுப் போகின்றனர். நமக்கு உடலிலும் மனதிலும் புதிய தெம்பும் மகிழ்ச்சியும் உண்டாகின்றன. "செல்வமும் அருளும் செழிக்கின்றன. ஆதலால் சிவபராக்கிரம சிந்தனையும் பாராயணமும் ஒவ்வொரு சிவநெறிச்செல்வ அன்பருக்கும் அவசியமானதாகும்.*

சிவபராக்கிரம நூல்கள்

"பரம்" என்ற சொல்லுக்கு மேலானது, தனக்கு இணை இல்லாதது, ஒப்புயர்வற்றது என்ற பலபொருட்கள் உள்ளன. அந்த உயர்ந்த பொருளின் அளப்பறிய ஆற்றல், கருணை, எளிவந்த தன்மை ஆகியவற்றை வரிசைப் படுத்திக் கூறுவதே பராக்கிரமம் என்பதாகும் (கிரமம் என்றால் வரிசையாக என்பது பொருளாகும்) சிவனுடைய பராக்கிரமங்களை விவரித்துக்கூறும் வகையில் சிவபராக்கிரமம் எனும் பெயரில் பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றில் சிவபெருமானின் அறுபத்துநான்கு மூர்த்தங்களின் சிறப்புக்கள் பேசப்பட்டுள்ளதைக் காண்கிறோம். சிவபராக்கிரமக் கலிவெண்பா என்ற நூல் அன்பர்களால் பாராயணம் செய்யப்பட்டு வருகிறது. சிவபராக்கிரம நூல்களில் மிக சாந்த மயமான மகேசுவர மூர்த்தங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

நாம் மேலே குறித்திருப்பவை சிவனுடைய வீர பராக்கிரமங்களாகும். இவை சிவபெருமானின் வீரக் கதைகளை மட்டுமே பேசுவதாகும்.

வீரநடனங்கள்

இந்தியர்களின் வாழ்வில் நடனங்கள் சிறந்த இடத்தைப் பெறுகின்றன. கருவில் தொடங்கி வாழ்வில் இறப்பு வரை நடைபெறும் நிகழ்சிகளில் மகிழ்ச்சியையும் துக்கத்தையும் வெளிப்படுத்தப் பாடலுடன் நடனங்கள் ஆடப்படுகின்றன. இவற்றில் வெற்றியின் களிப்பால் ஆடப்படும் வீரநடனங்கள் தனிச்சிறப்பைப் பெறுகின்றன.

தமிழ் இலக்கியங்களில் வீரர்கள் ஆடிய வெற்றி நடனங்கள் தனிச் சிறப்புடன் குறிக்கப்படுகின்றன. வீரர்கள் மட்டுமல்லாது அவரது படைவீரர்களும் வெற்றிக் களிப்பால் ஆடிப்பாடி மகிழ்வதைக் காண்கிறோம்.

சங்க இலக்கியங்களில், வானோர் அமலை, முன் தேர்க்குரவை, பின்தேர்க்குரவை, வள்ளிக்கூத்து, வெறிக் கூத்து, வேல்திரிந்தாடல், துடிக்கூத்து, பகைவர்களின் குடலைமாலையாக அணிந்து ஆடும் வேணியாடல் முதலான நடனங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

வீரர்களுக்கெல்லாம் வீரனான சிவபெருமான் வெற்றிக் கூத்து ஆடுகின்றான். அவனுடைய வீரச் செயல் வரிசையில் முதன்மை பெற்ற அட்ட வீரட்ட நிகழ்ச்சிக்கு முன்னும் பின்னும் வீரம் ததும்ப அவன் நடனமாடியதைப் புராணங்களும், தமிழ் மறையும் திரும்பத் திரும்பக் கூறுகின்றன.

திரிபுரத்தை, **"எரியச்செய்க"** என்று தேவர்கள் வேண்டிக்கொண்டபோது சிவபெருமான் போர்க் கோலம் பூண்டு களம் வந்த பின் வெற்றிக்களிப்பால் **"கொட்டிச்சேதம்"** எனும் கூத்தை ஆடினான். இதனைக் கொடுகொட்டி எனவும் அழைப்பர். இதனைச் சிலப்பதிகாரம்.

> **"பாரதி ஆடிய பாரதி அரங்கத்துத்
> திரிபுரம் எரியத் தேவர்வேண்ட
> எரிமுகப் பேரம்பு ஏவல் கேட்ட
> உமையவள் ஒருதிறனாக ஓங்கிய
> இமையவன் ஆடிய கொடுகொட்டி ஆடல்"**

என்கிறது.

சிவபெருமான் திரிபுரங்களை எரித்தபின் அந்த வெற்றிக் களிப்பால் தேர்ப்பாகனான பிரம்மனும் மற்றைய தேவர்களும் காணும்படியாகப் "பாண்டரங்கம்" என்ற கூத்தை ஆடினான். இதனைச் சிலப்பதிகாரம்,

> **"தேர்முன் நின்ற திசைமுகன் காணப்
> பாரதி ஆடிய வியன் பாண்டரங்கம்"**

என்று குறிக்கின்றது.

திரிபுராந்தகத் தலமாகிய திருவதிகைக்குத் திருஞானசம்பந்தர் எழுந்தருளியபோது சிவபெருமான் அவருக்குத் தனது வீரநடனத்தைக் காட்டினான். அதை அவர் அந்தத் தலப்பதிகத்தில் பாடியிருக்கிறார்.

"குண்டைகுறட்பூதம்" எனத்தொடங்கும் அப் பதிகத்தின் பாடல்களில், குண்டாகவும், குட்டையாகவும், உள்ள பூதங்கள் கூடிநிற்க, முப்புராதிகளை அழித்தபின் எரியம்பாகிய அனலைக் கையிலேந்தியும் சடைகள் தாழவும், சந்திரனைச் சூடியும் மலைமகளை ஒருபாகம் கொண்ட சிவபெருமான் ஆடும் வீரட்டகாச ஆட்டத்தை நம்முன் காட்டுகிறார்.

மற்றோர் வீரட்டத்தலமான கொருக்கையில் சிவ பெருமான் காமனை அழித்தபின் வெற்றிக் கூத்தாடி னான். அத்தலம் **"கூத்தன் வாழ்க்கை"** என்னும் பெயரில் கொருக்கைக்கு அருகில் அமைந்துள்ளது.

சிவபெருமான் யமனை அழித்தபின் ஆடிய தாண்டவம் **"காலசம்ஹார தாண்டவம்"** எனப்படுகிறது. திருக்கடவூரில் பெருமான் காலதாண்டவ மூர்த்தியாக அங்குள்ள சபையில் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

அந்தகனைச் சூலத்தால் குத்திக்கோர்த்த பின்னும், பிரம்மனைச் சிரச்சேதம் செய்த பின்னும் ஆடி மகிழ்ந் தான். கஜனைச் சம்ஹரித்த போது உமை அஞ்சி ஓடினாள். சிவபெருமான் கஜனின் உரியைப் போர்த்துக் கொண்டு நடனம்புரிந்தான். பின்பு உமாதேவிக்கு உற்சாகமளிக்க அவளையும் அணைத்துக் கொண்டு நடனம்புரிந்தான்.

பிறரை வென்றபோது மட்டுமின்றிப் பிறர் அகங்காரம் கொண்டபோது அவர்களை அடக்கவும் அஞ்சிச் சோர்ந்தபோது உற்சாகப்படுத்தவும் சிவ பெருமான் வெற்றிக் கூத்தாடியதையும் காண்கிறோம்.

தாரகனை அழித்தபின் காளி தேவி உலகினை வருத்தினாள். அவளுடைய அகங்காரம் அடங்கும் படியாகச் சிவபெருமான் **"ஊர்த்துவ தாண்டவம்"** ஆடினார். இது பெருங்கூத்து எனப்பட்டது. இந்த ஆடலைக் கண்டு காளி அடங்கினாள்.

இராவணன் அகங்காரம் கொண்டு கயிலை மலையைப் பெயர்த்தெடுத்தான். உமை அஞ்சி இறைவனை அணைத்துக் கொண்டாள். இறைவன் தன் கால் கட்டை விரலை ஊன்றினான். அதன்வலியைத் தாளாத இராவணன் அழுது சாமகானம் பாடினான். இறைவன் மகிழ்ந்து சந்திரகாசம் என்னும் வாளாயுதத் தோடு முப்பத்து முக்கோடி வாழ்நாளையும் கொடுத்தான். பின்னர், அவனை அச்சப்படுத்திய மகிழ்ச்சியால் பெருங்கூத்து ஆடினான். இதனைத் திருஞானசம்பந்தர்.

"இயங்குவோர்க்கு இறைவனாய இராவணன் தோள்நெரித்த புயங்கராக மாநடத்தன்" என்று முதுகுன்றத் தேவாரத்திலும்,

"மாதுஉமையாள் அஞ்ச மலையடுத்த வாளரக்கன்
நீதியினால் ஏத்த நிகழ்வித்து நின்றாடும் காதலினான்"
என்று கைச்சினம் பதிகத்திலும் அருளிச்செய்துள்ளார்.

❁ காளியை ஆடி அடக்கிய ஊர்த்துவ தாண்டவம்

இதேபோன்று தான் அளித்த சக்கராயுதத்தைத் தாங்க முடியாது சோர்ந்த திருமாலுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகும் வண்ணம் அவன் ஆடியதையும் காண்கிறோம். (பார்க்க பக்கம் 968ல் காண்க)

சிவபெருமான் கணத்தோறும் வெற்றியை அடைந்து கொண்டே இருக்கின்றான். அதனால் அவனது வீரட்டகாசமான வென்றிக்கூத்து உலகில் ஓயாது நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கின்றது.

❁ தமிழரின் தொன்மை நூற்களான சங்க இலக்கியங்களின் தெய்வங்கள் ஆடிய கூத்துக்களைப் பதினொரு வகையாகக் கூறுகின்றன. இவை "தெய்வவிருத்தி", என்று அழைக்கப்பட்டன.

காஞ்சீபுரத்து வீரட்டகாசர்

காஞ்சீபுரத்திலுள்ள சிவாலயங்களில் ஒன்று "வீரட்டகாசமாகும்". ஒரு பிரமனின் ஆயுள் முடிந்த காலத்தில் பெருமான் உலகை அழித்தார். அப்போது எங்கும் நீர்ப்பரப்பாக இருந்தது. வெள்ளத்தின் நடுவில் அம்பிகையால் பூசிக்கப் பட்ட காஞ்சி மாநகர் மட்டும் அழியாதிருந்தது. அதில் தனித்து வீற்றிருந்த சிவபெருமான் ஊழிக்காலத்திற்குப் பின்னர் உலகைப் படைத்தார். அந்த வெற்றிக்களிப்பால் எண்தோளும் அதிரப் பெருஞ்சிரிப்புச் சிரித்தார். அது வீரட்டகாசம் எனப்பட்டது. அந்த சிரிப்பொலி பத்து திசைகளிலும் எதிரொலித்தது. அவர் மகிழ்வுடன் லிங்கத் திரு மேனியாக எழுந்தருளினார். அந்த லிங்கம் அமைந்துள்ள ஆலயமே வீரட்டகாசர் கோயில் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

கொங்கண முனிவர் ஒரு "குளிகையை"ச் செய்து வைத்திருந்தார். அதனை எப்பொருள் மீது வைத்தாலும் அப்பொருள் எரிந்து சாம்பலாகிவிடும். அந்தக் குளிகையை அவர் இந்த வீரட்டகாசலிங்கத்தின் மீது வைத்தார். மறுகணம் லிங்கம் அந்தக் குளிகையைத் தன்னுள்ளே இழுத்து அதனை அழித்துவிட்டது. அவர் இந்த லிங்கத்தின் பெருமையைப் போற்றினார்.

வீரட்டகாசரை வணங்கித் தனது கருமை நிறம் நீங்கித் திருமால் செந்நிறம் பெற்றார் என்று புராணம் கூறுகிறது. அப்பெருமான் பவளவண்ணர் என்ற பெயரில் தனிக் கோயிலில் உள்ளார். திருமகள் தன் அழகால் அகங்காரமுற்று திருமாலைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். கோபம் கொண்ட திருமால் அவளது அழகு மங்கி கருநிறம் அடையும்படிச் சபித்துவிட்டார். வருந்திய திருமகள் இங்கு வழிபட்டு முன்னிலும் பன்மடங்கு அழகைப் பெற்றாள்.

❁ பல்லவர்கள் பணியான இக்கோயிலில் சிவபெருமானின் வீரக்கோலங்களை விளக்கும் அனேக ஓவியங்களும் சுதையாலான புடைப்புச் சிற்பங்களும் இருந்தன என்று கூறுவர். கோயில் முழுவதுமாக இடிக்கப்பட்டு புதியதாகக் கட்டப்பட்டுள்ளதால் அவற்றை இப்போது காணமுடியவில்லை.

❁ கல்லை மலர்களாகப் பாவித்து எறிந்துச் சிவபெரு்மானைச் சாக்கிய நாயனார் வழிபட்ட திருக்கோயில் இதுவே.

வீரம் விளைத்த சிவனடியார்கள்

"அன்பேசிவம்" என்பது ஆன்றோர் மொழி.

"அன்பு சிவம்" இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது யாவரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது யாவரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாக அமர்ந்திருந்தாரே"

என்பார் திருமூலர். சிவனடியார்களின் மனம் மென்மையாகவும் அளப்பறிய கருணை உடையதாகவும் விளங்குகின்றது.

சிவம் என்பதற்கு வீரம் என்பதும் பொருளாகும். சிவபக்தியின் பெருக்காலும் சிவனடியார்கள் மீது கொண்ட அன்பாலும் பல அடியவர்கள் வீரம் விளைத்துப் பேறு பெற்றுள்ளனர். அன்புப் பயிருக்கு வீரமே வேலி. வீரமற்ற இடத்தில் அன்பு வளர முடியாது என்பது உலகறிந்த உண்மையாகும்.

சிவனடியார்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் அகம் நெகிழ்ந்து அன்பு மீதூறி உள்ளம் உருகி பக்தியில் தம்மை இழந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். சிலர் இதற்கு நேர்மாறாக சிவபெருமானுடைய உருத்திர கோபத்தை உடையவர்களாக உள்ளனர். பக்தர்களிடமும் சிவ வழிபாட்டிலும் மிக்க அன்பு கொண்டவர்களாக இருந்த போதிலும் சிவனடியார்களுக்கோ, சிவ வழிபாட் டிற்கோ, ஊறு நேர்ந்தால் இவர்கள் சினந்து பொங்கி எழுந்தனர். இவர்களுக்கு சுற்றமோ, நட்போ, அரசோ, ஆட்சியோ எதுவும் பெரியதாகத் தோன்றுவதில்லை. சிவன்மீது கொண்ட அன்பு மட்டுமே நிற்கிறது. அதனால் ஊறு செய்பவர்களின் கைகால்களை வெட்டியும், உடல் உறுப்புகளைச் சிதைத்தும், கொன்றும், தண்டித்தனர்.

சிவபெருமான் இவர்களுடைய வீரத்தின் பரிசாக வீடுபேறு தந்து அருள்புரிகின்றான். திருவிசைப்பாவில் "பாதகத்துக்கே பரிசு வைத்தானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே" என வருவது இங்கு சிந்திக்கத்தக்கதாகும்.

சிவ வழிபாட்டில் இத்தகைய எண்ணற்ற வீரர்கள் இருப்பினும் பதினோரு பேர்களே அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் வரிசையில் வைத்துப் போற்றப்படுகின்றனர். (உருத்திரமூர்த்திகளின் எண்ணிக்கையும் பதினொன்றாக இருப்பது எண்ணத்தக்கதாகும்.)

இவர்கள் அரசர்கள், படைபயிற்றுவிப்பவர்கள், கூலிக்குப் போரிடுபவர்கள், மகாவீரர்கள் எனப் பல வகையினராவர்.

1. இயற்பகையார்

"இல்லையே என்னாத இயற்பகையார்" எனச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் பெருமைபடுத்தப்பட்ட நாயனார் அடியவர்களுக்கு வரையாது வழங்குவார். காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் வணிகர் குடியில் பிறந்தவராயினும் வாட்போரிலும் வல்லவர்.

ஒரு சமயம் இவருடைய அளப்பறிய கொடைக் குணத்தை உலகினருக்குக் காட்டச் சிவபெருமான் விரும்பி ஒருவேதியர் வடிவுதாங்கி இவரிடம் சென்றார். நாயனாரிடம் ஐயனே உனது காதல் மனைவியை எனக்கு அளித்தருள்க என்றார். நாயனார் சற்றும் தாமதியாது தனது மனைவியை அழைத்து வேதியரிடம் அளித்தார். அப்போது வேதியர், ஐயனே, நீ இப்படி அளித்தது தெரிந்தால் உமது சுற்றத்தார் வழியில் எம்மைக் கொல்லக் கூடும். அதற்காக வழித்துணையாக வரவேண்டும் என்றார். நாயனார் வாளையும் கேடயத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு அவர்கள் பின் நடந்தார்.

அந்நிலையில் நாயனாரின் சுற்றத்தினர் செய்தியை அறிந்து கொதித்தனர். மனைவியைத் தானமளிக்கும் அளவுக்கு இயற்பகை பித்தனாகி விட்டானா? நமது பெண்ணை மற்றவன் கொண்டுபோவதா? என்று கோபித்துப் பலவகையான ஆயுதங்களைத் தாங்கி வேதியரைக் கொல்ல வந்தனர். அதைக் கண்டு வேதியர் அஞ்சியது போல் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தார். அவள் இறைவனே அஞ்சாதீர் இயற்பகை வெல்லும் என்றாள். நாயனார் தடுத்தவர்களை உறவினர்கள் என்றும் பாராமல் கொன்று விட்டார்.

இனி பகை இல்லை எனத்தெரிந்த வேதியர் இயற்பகையே, நீர் செல்லலாம் என்றார். இயற்பகையார் விடை பெற்றுக் கொண்டு திரும்பிப் பாராமல் சென்றார். அதைக்கண்டு இவனே உத்தமன் என்றார். பின்பு இயற்பகையே "ஓலம்" என்று அலறினார். நாயனார் என்ன வென்று திரும்பி வந்தார். அப்போது வேதியர் உருவத்தைவிடுத்துச் சிவபெருமான் விண்ணிடை உமாதேவியுடன் விடையின்மேல் காட்சிதந்தார். நாயனாரும் அவர் மனைவியும் அவருடன் சயிலைக்கு எழுந்தருளினர்.

❁ ஒருவன் தான் இழக்கக் கூடாத, பிறருக்கு அளிக்க முடியாத சொத்து அவனுடைய மனைவியேயாவாள். மனைவியை மாற்றாரிடம் பறிகொடுத்தவனுக்கு மானம் அழிவதுடன் அவனுடைய குலப் பெருமையும் அழிகிறது. அப்படிப்பட்ட அருந்தவப் பொரு

ளாகிய தன் மனைவியை உவந்து சிவனடியார்க்குக் கொடுத்ததுடன் அதைத் தடுக்க வந்த சுற்றத்தினரைக் கொன்றழித்துச் சிவனடியார் திறத்தையே பேணியதால் இவர் மேன்மையுற்றார்.

2. எறிபத்தர்

கொங்கு நாட்டிலுள்ள சிவத்தலம் கருவூர். இங்குள்ள சிவாலயம் காமதேனு வழிபட்டதால் கருவூர் ஆநிலை என்றழைக்கப்படுகிறது. சிவகாமி ஆண்டார் என்னும் முதியவர் தினமும் பூக்களைப் பறித்து மாலை களாக்கி இக்கோயிலுக்கு அளித்து வந்தார். அவர் ஒரு நாள் வீதியில் சென்று கொண்டிருந்தபோது அந்நகரை ஆண்டுவந்த புகழ்ச்சோழரின் பட்டத்து யானை வந்து கொண்டிருந்தது. அது அவர் கையிலிருந்த பூக்குடலை யைப் பறித்துக் கீழே எறிந்தது. கோபமுற்ற அடியவர் தனது கைக்கோலால் அதனை அடிக்க விரைந்தார். வயது முதிர்வினாலும் கோபத்தின் நிலையாலும் தடுமாறிக் கீழே வீழ்ந்து "சிவனே" என்று ஓலமிட்டார்.

நடந்த நிகழ்ச்சிகளை கேட்ட எறிபத்த நாயனார் கேட்டு கோபம் கொண்டார். அரண்மனைக்குச் சென்று தன் கை மழுவால் யானையின் துதிக்கையை வெட்டிய துடன் தடுக்க வந்த பாகர்களையும் கொன்றார்.

செய்தியை அறிந்த அரசர் எறிபத்தரிடம் வந்து வணங்கி, "அன்பரே" உண்மையில் இவர்களின் தலை வனான நானே தண்டனைக்கு உரியவன். உம் மழுவால் மரணத்தை அடையும் தகுதி எமக்கில்லை. எனது உடைவாளாலேயே எம்மைக் கொல்லுக என்று கூறித் தன் உடைவாளை இருகரத்தாலும் நீட்டினார். எறிபத்தர் அதனை வாங்க அஞ்சினார். புகழ்ச்சோழர், "நீர் எம்மை விடுத்தாலும் நானே உயிரை மாய்த்துக் கொள்வேன்" என்று கூற, எறிபத்தர் அவருடைய வாளை வாங்கி இத்தகைய அன்பரின் பணியாளர்களுக்குத் தீங்கு செய் தோமே என்று வருந்தித் தம்மையே வெட்டிக் கொள்ள முனைந்தார். இறைவன் தோன்றி புகழ்சோழருக்கும் எறிபத்தருக்கும் காட்சியளித்து அருள்பாலித்ததுடன், யானையையும், பாகர்களையும் உயிர்ப்பித்தார்.

அரசனுடைய யானையேயானாலும் சிவனடி யாருக்குத் தீங்கு செய்தபோது அதைக் கொன்றதுடன் தடுக்க வந்த பாகர்களைக் கொன்றதும் நாயனாரின் பெருவீரமாகக் கொள்ளப்பட்டுப் போற்றப்படுகிறது.

3. சண்டேசுவர நாயனார்

தந்தை, குரு, என்ற எவராக இருப்பினும் சிவ வழிபாட்டிற்கு ஊறுசெய்தால் அவர்களும் தண்டனைக்கு உரியவர்களே. அவர்களைத் தண்டிப்பதால் பாவம் சூழாது. புண்ணியமே நிறையும் என்ற செய்தியைத் தெரிவிப்பது சண்டேசுவரர் புராணமாகும்.

சோழநாட்டில் சேய்ஞலூர் எனும் தலத்தில் எச்சதத்தன் என்பவனுக்குக் குமாரனாகத் தோன்றியவர் விசாரசருமர். இவருக்கு ஏழு வயதாயிருக்கும்போது, ஒரு நாள் தனது ஊர் பசுக்களை மேய்ப்பவன், அவற்றை அடிப்பதைக் கண்டு வருந்தினார். சிவவழிபாட்டிற்குப் பஞ்சகவ்வியம் தருகின்ற பசுக்களை வருத்துதல் அழகல்ல என்று ஊராரிடம்கூறி அப்பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். பசுக்கள் இவர் மீது அன்பைப் பொழிந் ததுடன் தானாகவே பாலையும் பொழிந்தன. நாயனார் மணலால் லிங்கம் அமைத்தார். அவை பொழிந்த பாலால் திருமஞ்சனம் செய்தார். கொடிசெடி மரங்களில் இருந்த மலர்களைப் பறித்து அந்த லிங்கத்திற்குப் பூசை செய்தார். மாலையில் வீடு திரும்பிய பசுக்கள் வழக்கம் போலவே பாலைப் பொழிந்து வந்தன.

ஒரு நாள் இவர் பூசை செய்வதைப் பார்த்த ஒருவன் ஊராரிடம் சென்று விசாரசருமன் பாலைக் கறந்து மண்ணில் ஊற்றி விளையாடுகிறான் என்று கூறி னான். ஊரார்கள் எச்சதத்தனை அழைத்து விசாரித்தனர். அவன், "என் மகன் அப்படிச் செய்வது உண்மையா? என அறிந்து வந்தபின் பதில் கூறுவேன்" என்றான்.

மறுநாள் எச்சதத்தன் மாடுகள் கூடுமிடத்திற்குச் சென்று ஒரு மரத்தின் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டான். வழக்கம்போலவே விசாரசருமர் மாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு வந்தார். மாடுகள் மேய்வதும் இவர் அருகில் வந்து முகர்ந்து உரசி மகிழ்வதுமாக இருந்தபின் பாலைப் பொழிந்தன. அவர் பாலை பாத்திரங்களில் எடுத்து வைத்து விட்டு மலர்களைச் சேகரித்துக் கொண்டார். வழக்கம் போலச் சிவலிங்கம் அமைத்து பாலபிஷேகம் செய்யத் தொடங்கினார்.

அதைக் கண்ட எச்சதத்தன் கோபித்தான். ஊரார் கள் கேள்விப்பட்டதைப் போலவே இவன் பாலைக் கறந்து மணலில் கொட்டி விளையாடுகிறான். இவனை தண்டிக்க வேண்டும் என்று கையில் கோலுடன் வெளிப் பட்டான். அங்குவந்து பாற்குடங்களை காலால் உதைத்து உருட்டினான். அதைக் கண்டு விசாரசருமர் கோபங் கொண்டார். சிவபூசைக்குரிய பாலை எட்டி உதைத்த காலை இப்போதே தண்டிப்பேன் என்று கூறி அருகி லிருந்த கோலை எடுத்தார். அவருடைய கோபக்கன லால் அது மழுவாயிற்று. அதனால் ஓங்கி அவன்

காலை வெட்டினார். அவன் வீழ்ந்து இறந்தான். அந்த நிலையில் சிவபெருமான் உமையுடன் வெளிப்பட்டார். இனி நாமே உமக்குத் தந்தையானோம் என்று கூறித் தன் தலைமேலிருந்த கொன்றை மாலையை எடுத்து அவர் முடியில் சூட்டினார். இனி நாம் உண்பன, உடுப்பன, பூசுவன, சூடுவன யாவும் உனக்கே ஆகும் என்றார். பின்னர் பதவிகளுள் பெரியதான சண்டீச பதத்தை அளித்து, சண்டீசர் எனும் பெயர் அளித்தார்.

4. மூர்க்க நாயனார்

தொண்டை நாட்டிலுள்ள தலம் திருவேற்காடு. சென்னையின் ஒரு பகுதியாகத் திகழும் இவ்வூரில் அவதரித்தவர் மூர்க்க நாயனார். அவர் தம் திரண்ட செல்வமனைத்தையும் அடியவர்களுக்கு அமுதூட்டுவதிலேயே செலவிட்டார். பொருள் முழுவதும் செலவழிந்துவிட்டதால் சூதாடும் கலையைப் பயின்று சூதாடி அதன்மூலம் கிடைக்கும் பொருளைக் கொண்டு அடியவர்களைப் போற்றி வந்தார். உள்ளூரில் சூதாடுபவர்கள் இல்லாததால் கும்பகோணம் சென்று அங்கு சூதாடி வாழ்ந்திருந்தார். இவர் தான் சூதில் வென்ற பொருளை கொடுக்காமல் ஏமாற்றுபவர்களைக் கத்தியால் குத்தி பறித்துக் கொள்வார். அப்படிப் பறிக்கப்பட்ட பொருட்களைக் கொண்டு அடியவர்களைப் போற்றி வந்ததால் மூர்க்கநாயனார் எனப் பெயர் பெற்றார்.

5. புகழ்ச்சோழர்

இவர் உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த சோழமன்னர். (முன் பக்கம் 979-ல் குறிக்கப்பட்டுள்ள எறிபத்தநாயனார் வரலாற்றில் வரும் புகழ்ச்சோழர் இவரேயாவார்).

ஒரு சமயம் அதிகன் என்ற சிற்றரசன் இவருக்குத் தரவேண்டிய திரையை அளிக்காது அவமதித்தான். சோழர்தன் படைத்தலைவர்களிடம், "அதிகனை வென்று வருக" என்றார். அவர்கள் நடத்திய போரில் அதிகன் தோற்று ஓடிவிட்டான். அந்த வெற்றியால் மகிழ்ந்த சோழர், போர்க்களம்சென்று பார்த்துக்கொண்டே வருகையில் நெற்றியில் திருநீற்றைப் பூசி, படர்ந்த சடையுடன் விளங்கிய தலையைக் கண்டார். ஒரு சிவனடியாரைக் கொன்றுவிட்டேன். இனி யான் வாழத் தகுதியற்றவன் என்று முடிவுசெய்து, தன் மகனுக்குப் பட்டம் சூட்டினார். பெருந்தீயை வளர்த்து சிவனடியாரின் தலையைப்பொன் தட்டில் ஏந்திய வண்ணம் அதனை மும்முறை வலம் வந்து அதில் மூழ்கிச் சிவகதி பெற்றார்.

6. கலிக்கம்பர்

நடுநாட்டுத்தலமான திருப்பெண்ணாகடத்தில் வாழ்ந்த கலிக்கம்பநாயனார் சிவனடியார்களை விதிப்படி வரவேற்று அமுதூட்டும் பணியை நடத்திவந்தவர். இவர் தமது வீட்டிற்கு வரும் அடியவர்களின் பாதங்களை விளக்கி உள்ளே அழைத்துச் செல்வது வழக்கம் அப்பணியின்போது அவருடைய மனைவி நீர்வார்ப்பார். ஒருசமயம் அடியவர் ஒருவர் அவர் வீட்டிற்கு வந்தார். நாயனார் அவர் திருவடிகளை அலம்ப முனைந்தார் அந்த வேளையில் வந்தவரை அம்மையார் நோக்கினார். இவர் நம் வீட்டில் பணியாளராக இருந்து கோபித்துக் கொண்டு சென்றவர். இப்போது சிவனடியாராகி இங்குவந்துள்ளார் என்பதை அறிந்தார். அவர்மனம் நீர்வார்க்க இடம்தரவில்லை. இதை அறிந்த நாயனார் கோபித்தார். அவரிடமிருந்த நீர்க்கரகத்தை வாங்கிக் கொண்டார். சிவனடியாரை மதியாதிருந்தமைக்காக அவருடைய கரங்களை வெட்டினார். பின்னர் அடியவருக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் தாமே செய்தார். அடியவரை மதியாதபோது தம் காதல் மனைவியேயானாலும் அவருடைய கரங்களை வெட்டித் தண்டித்ததால் இவர் மேன்மை பெற்றார்.

7. சக்திநாயனார்

இவர் சோழநாட்டில் வரிஞ்சையூரில் வேளாளர் குலத்தில் அவதரித்த பெரும் வீரர். தம்முன்னே சிவபெருமானையும் சிவனடியார்களையும் இகழ்ந்து பேசினால் அப்படிப் பேசியவர்களுடைய நாவைத் தண்டாயத்தினால் இழுத்து கத்தியால் அறுத்து விடுவார். இத்தகைய ஆண்மைமிக்க வீரப்பணியால் சிவன் திருவடியை அடைந்து நாயன்மாராகும் பேறுபெற்றார்.

8. முனையடுவார்

சோழநாட்டில் நீடூர் எனும் தலத்தில் வாழ்ந்த முனையடுவார் சிறந்த வீரர். அரசர்களிடம் கூலியாளாகச் சென்று போர்புரிபவர். தான் அடைந்த கூலியைக் கொண்டு சிவனடியார்களைப் போற்றி வாழ்ந்தவர். போரின் முனையில் நின்று வாள்வலியால் (அட்டு) செல்வம் சேர்த்து அடியவர்களுக்கு அமுதூட்டியதால் முனையடுவார் எனப்பெயர் பெற்றார்.

9. கழற்சிங்கர்

"கடல் சூழ்ந்த உலகெல்லாம் காக்கின்ற பெருமான்" என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் போற்றப்பட்ட கழற்

சிங்கன் பல்லவ மன்னர். இவருடைய மனைவி வேறு சமயத்தைச் சார்ந்தவர். இவர்கள் ஒருசமயம் திருவாரூர் ஆலயத்திற்குச் சென்றனர். மன்னர் ஆலயத்தை வலம் வந்து வணங்கிக் கொண்டிருந்தார். அரசி மண்டபத்தின் அருகில் மாலை தொடுக்குமிடத்திற்குச் சென்றார். அங்கிருந்த பூக்களில் ஒன்றை எடுத்து முகர்ந்து மகிழ்ந்தார்.

இதைக் கண்ட செருத்துணையார் எனும் அன்பர் கோபம் கொண்டார். அரனுக்குரிய பூவை அரசியேயானாலும் முகர்ந்து பார்த்து அபசாரம் செய்தது பாவம் என்று கோபித்து அவளுடைய மூக்கை அறுத்துவிட்டார். அரசி மயங்கி கீழே வீழ்ந்தாள். அரசர் அங்கு வந்தார். நடந்ததை அறிந்தார். பூவை முகர்ந்து பார்ப்பதற்கு கைதானே அதை எடுத்துத் தந்தது. அதுவே முதல் தண்டனைக்குரியது என்று கூறி அவளுடைய கரத்தை வெட்டி விட்டார். அனைவரும் அவர் ஆரூர்ப் பெருமானிடம் கொண்டிருந்த அன்பை வியந்து போற்றினர்.

10. செருத்துணையார்

மருகல் நாட்டுத் தஞ்சாவூரின் அரசராக விளங்கியவர் செருத்துணை நாயனார். இந்தத் தஞ்சாவூர் இந்நாளில் கீழைத் தஞ்சாவூர் என வழங்குகிறது. இவர் திருவாரூர்ப் பெருமானிடம் ஆராக்காதல் கொண்டு அங்கு சென்று, திருக்கோயில் பணிகளைச் செய்து கொண்டு காலங்கள் தோறும் இறைவனை வழிபட்டு வந்தார். இப்படியிருக்கும் ஒரு நாளில் (மேலே குறித்தபடி) பூக்கட்டும் மண்டபத்திலிருந்த ஒரு பூவை பல்லவ அரசியார் முகர்ந்தமையைக் கண்டு கோபித்து அவளுடைய மூக்கைச் சிதைத்தார். மன்னன் இவருடைய அன்பின் திறத்தை வியந்து போற்றினார். பல நாட்கள் ஆரூரனுக்குப் பணிசெய்தபின் சிவகதி சேர்ந்தார்.

11. கோட்புலியார்

சோழநாட்டில் நாட்டியத்தான்குடி எனும் தலத்தில் அவதரித்த இந்நாயனார் பெரியவீரர். சோழ மன்னனிடத்தில் சேனாதிபதியாக இருந்து பகைவர்களை வென்றடக்கியவர். அவர் போர்க்களத்தில் வாள் முனையால் பெற்ற செல்வம் அனைத்தையும் சிவாலயங்களில் அமுதூட்டவும், பணி செய்யவும் செலவிட்டார்.

ஒரு சமயம் அரசனின் ஆணைப்படி அவர் போர் முனைக்குச் செல்ல நேர்ந்தது. தன் சுற்றத்தினர் எல்லோரையும் அழைத்து சிவாலயங்களுக்காகத் தாம் சேமித்து வைத்திருந்த நெல்லைக்காட்டி இதனை நீங்கள் மனத்தாலும் அழிக்க நினைக்கக் கூடாது. இது "திருவிரையாக் கலி" என்று ஆணை மொழிந்தார்.

நாட்கள் கழிந்தன. போர் முனைக்குச் சென்றவரிடமிருந்து செய்தி வரவில்லை, பஞ்சமும் வந்து விட்டது. உறவினர்கள் பசியால்வாடினர். கோட்புலியார் வந்தால் சொல்லிக் கொள்ளலாம், பஞ்சம் தீர்ந்தபின் குறையின்றி எடுத்ததை அளித்துவிடுவோம் என்று அவர் வைத்திருந்த நெல்லை எடுத்து உண்டு விட்டனர்.

சில நாட்களில், வெற்றிபெற்று அரசன்தந்த நிதிக் குவையுடன் கோட்புலியார் மீண்டார். வந்தவர் உறவினர்கள் சிவன்மீது ஆணைவைத்துக் கூறியதை மதியாது நெல்லை எடுத்து உண்டதை அறிந்து கோபித்தார். இவர்களை வஞ்சித்துக் கொல்ல வேண்டும் என்று எண்ணினார். அவர்கள் எல்லோரிடமும் உங்களுக்குப் பொன்னும் மணியும் துணியும் தருவேன் வாருங்கள் என்றுகூறி ஓரிடத்தில் கூட்டினார். பின்னர் கொஞ்சமும் கலங்காது சிவன்மீது செய்த ஆணையை மீறியதற்கான பரிசு இது என்றுகூறி அனைவரையும் தனது வாளால் வெட்டிக் குவித்தார்.

அப்படி வெட்டிக்கொண்டு வருகையில் ஆறுமாதக் குழந்தை ஒன்றையும் வெட்டப் புகுந்தார் அப்போது காவலன் இது நெல்லரிசியை உண்ணாதது, இதை விட்டுவிடுக என்று கூறித் தடுத்தான். நாயனார், நெல்லை உண்டவளின் முலைப்பாலை உண்டு வளர்ந்ததால் இதுவும் தண்டித்தற்குரியதே என்று வெட்டினார். அந்த வேளையில் சிவன் வெளிப்பட்டார்.

"அன்பனே, உமது கைவாளால் உடல் வெட்டுப் பட்டவர்கள், பாசங்களும் வெட்டுண்டு போக பூமிகளுக்குச் செல்வதைப் பார். நீ எம்முடன் இருப்பாய்" என்று கூறி அழைத்துக் கொண்டு மறைந்தார்.

இப்படி, வீரத்தின் மிகுதியால் அருஞ்செயல்களைச் செய்தவர்கள் நாயன்மார்கள் என்று போற்றி வழிபடப்படுகின்றனர்.

❀ **வீ**ரம் விளைத்த சிவனடியார்கள் கோபத்தின் உச்சியில் நிற்கும்போது சிவனுடைய அம்சமான உருத்திர மூர்த்தியாகவே விளங்குகின்றனர். அவர்கள் வரலாறுகளைக் கோர்வைப்படுத்திப் பார்க்கும்போது தட்சயாகத்தில் வீரபத்திரர் தேவர்களை தண்டித்ததே நினைவுக்கு வருகிறது. கலிக்கம்பர் தன்மனைவியின் கைகளை வெட்டியது அக்கினியின் கரங்களை வெட்டியதையும், செறுத்துணையார் அரசியின் மூக்கை அறிந்தது சரசுவதியின் மூக்கை அரிந்ததையும், சண்டேசர் தமது தந்தையின் கால்களை வெட்டியது, எமனுடைய கால்களை வெட்டியதையும் நினைவுகொள்ள வைக்கின்றது. அதனால்தான் அவர்களைச் சிவமாகவே எண்ணிப் போற்றி வழிபடுகின்றோம்.

சிவபெருமான் வீரனாக வந்து வந்து அருள்புரிதல்

சிவபெருமான் அடியவர்களுக்கு அருள்புரிவதற்காக மறையோனாகவும், வணிகனாகவும், வயலில் வேலை செய்பவனாகவும், கூலியாளாகவும் வந்ததைப் போலவே, போர் வீரனாகவும் வந்து அருள்புரிந்ததைக் காண்கிறோம். வீரனாக வந்து அருள்புரிந்ததைத் திருவிளையாடற்புராணத்திலுள்ள இரண்டு வரலாறுகள் சிறப்புடன் குறிக்கின்றன. இதில் முதலாவதில் தனது அடியவர் மனைவியின் கற்பைக் காக்கும் வீரனாகவும், இரண்டாவதில் பாண்டிய மன்னனையும் மக்களையும் காக்க அட்டாலைச் சேவகனாகவும் வருகின்றான். இவற்றைத் தொடர்ந்து கண்டு மகிழலாம்.

அங்கம் வெட்டினது

குலோத்துங்க பாண்டியன் மதுரையை ஆண்டு வரும் நாளில் வயது முதிர்ந்த ஒருவர் வாள்போர் பயிற்சிக் கூடத்தை நடத்திவந்தார். அவர் ஆலவாய் அண்ணலான சோமசுந்தரப் பெருமானிடம் எல்லையற்ற பக்தியுடையவராக இருந்தார். அவருடைய பயிற்சிக் கூடத்தில் அனேக இளைஞர்கள் வாட்பயிற்சி பெற்றுச் சிறந்த வீரர்களாயினர்.

இவரிடத்தில் சித்தன் என்பவனும் வாட்போர் பயின்றான். அவன் அவருக்கு எதிராக ஓர் பயிற்சிக் கூடத்தை நிறுவியதுடன் பயிற்சிக்குச் செல்லும் இளைஞர்களைத் தன்பக்கம் இழுத்தான்.

அகங்காரத்தால் தன் ஆசானை மதுரையை விட்டே ஓட்ட எண்ணி, அவருக்குப் பல தொல்லைகளைத் தந்தான். அவர் இல்லத்தில் இல்லாத சமயங்களில், அவர் வீட்டுக்குச் சென்று குருபத்தினியை இன்பம் நுகர அழைத்தான். ஒரு நாள் மோகம் தலைக்கேறி குருபத்தினியின் கையைப்பற்றி இழுத்து, தகாத வார்த்தைகளைப் பேசினான். அம்மையார் அவனை வெளியே தள்ளி கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள். அழுதும், தொழுதும் சோமசுந்தரப் பெருமானிடம் முறையிட்டாள்.

சிவபெருமான் அம்மையாருக்கு அருள்புரிய எண்ணம் கொண்டார். வயதுமுதிர்ந்த வாளாசிரியனைப் போல் உருவம்தாங்கி சித்தனுடைய வீட்டிற்குச் சென்று, "நாளை அதிகாலையில் போரிடுவோம், போரில்; நீயா? நானா? என்று பார்த்துவிடலாம். நகரின் புறத்தே நாளை காலை வருக", என்று கூறிவிட்டு மறைந்தார்.

மறுநாள் காலையில் சித்தன் கொற்றவையையும் வாளாயுதத்தையும் தொழுதபின் நகரின் புறத்தே வந்தான். வாளாசிரியன் வடிவில் இறைவனும் அங்கு தோன்றினான். இருவரும் கடுமையாகப் போரிட்டனர் போர் நடப்பதை அறிந்த இரண்டு பேர்களுடைய மாணவர்களும் அங்கே கூடினர்.

இறுதியில் இறைவன், அவனிடம் குருபத்தினியை அழைத்த உனது நாவையும், தொட்டகைகளையும், நினைத்த நெஞ்சையும் விருப்பத்துடன் நோக்கிய கண்களையும் காத்துக்கொள் என்று கூறி அவற்றை ஒவ்வொன்றாக வெட்டினார். அவன் மண்ணில் வீழ்ந்து மாண்டான். சிவபெருமான் மறைந்தார்.

ஆசானைக் காணாத மாணவர்கள் அவருடைய வீட்டிற்குச் சென்றனர். அதே வேளையில் கோயிலுக்குச் சென்றிருந்த ஆசானும் திரும்பிவந்தார். நடந்ததை அறிந்து வியந்தார். அப்போது குருபத்தினி, அவன் தன்னிடம் தகாது பேசியவற்றைக் கூறினாள். மாணவர்களும், "ஆசானே வந்த இறைவர் அம்மையார் சொன்ன சொற்களை மீண்டும் சொல்லியே சித்தனைத் தண்டித்துக் கொன்றார்" என்றனர். ஆசான் இது சோமசுந்தரர் திருவிளையாடலே என்று மனம் களித்து அனைவருடன் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டார்.

அட்டாலை சேவகன்

முன்னொரு காலத்தில் பாண்டிய நாட்டை விக்கிரம பாண்டியன் சிறப்புடன் அரசாண்டுவந்தான். மதுரையில் வீற்றிருக்கும் ஆலவாய் அண்ணலாகிய சோமசுந்தரப் பெருமானிடம் அளவற்ற பக்தி கொண்ட அவன் சைவசமயத்தைப் போற்றியதால் புறச்சமயங்களான சமணம், பௌத்தம் முதலியன செல்வாக்கிழந்தன.

அந்நாளில் காஞ்சீபுரத்தைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு சோழமன்னன் ஆண்டுவந்தான். பலவாறு முயன்றும் அவனால் பாண்டியனை வெல்லமுடியவில்லை. அவன் மனம் வேறுவழியை நாடியது.

மதுரையைச் சுற்றிலும் இருந்த மாயமும், மந்திரமும் வல்ல சமண முனிவர்களை அணுகி, அபிசார வேள்வியைச் செய்து பாண்டியனைக் கொல்லுமாறு பணித்தான். பாண்டியன் அழிந்தால்தான் தமது செல்வாக்கு உயரும் என்று எண்ணிய சமணர்களும் மன்னன் உதவியுடன் பாலாற்றங்கரையில் வேள்விச் சாலையை அமைத்து அபிசார வேள்வியைச் செய்தனர். அந்த

வேள்விக் குண்டத்திலிருந்து கொடிய யானை ஒன்று தோன்றியது. அதனை அவர்கள் மந்திரித்து பாண்டிய மன்னனை அழித்து வருமாறு ஏவினர். அது புயல் போன்று மதுரையை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

செய்தியை அறிந்த பாண்டியன் சோமசுந்தரப் பெருமானைச் சரணடைந்து தம்மையும் நாட்டையும் காத்தருளுமாறு வேண்டினான். சிவபெருமான் அவனிடம் நகருக்கு வடக்கே அட்டாலை மண்டபத்தை அமைத்திடுக. யாம் அங்கு வருவோம் என்னும் திருவாக்கு அளித்தார். பாண்டியன் பதினாறு கால்களைக் கொண்ட மண்டபத்தை அமைத்தான்.

சிவபெருமான் வில்லேந்திய வீரனாக வெளிப்பட்டான். காதுகளில் மகரகுண்டலங்கள், அசைய, எடுத்துக் கட்டிய சடைமீது மயிற்பீலிபொலிய, மார்பில் மான் தோலும், இடையில் புலித்தோலும், உடைவாளையும் அணிந்து, தோளில் அம்பறாத் தூளியையும் கட்டிக் கொண்டு வீரக்கழல் ஒலிக்க மண்டபத்தின் மீதேறி இடக்காலை ஊன்றி வலது காலை வளைத்து அமர்ந்தார்.

யானை எதிர்பட்டதும் அம்பை எய்தார். அந்த நரசிங்க அம்பு யானையின் மத்தகத்தையும் வயிற்றையும் கிழித்தது. யானை அலறிவீழ்ந்து மாண்டது. பாண்டியன் நடந்ததை அறிந்து அட்டாலைச் சேவகனாக நின்ற பெருமானைத் தொழுது போற்றினான். அவ்விடத்திலேயே எழுந்தருளியிருந்து தம்மையும் நாட்டையும் காக்குமாறு வேண்டினான்.

❀ அட்டாலை என்பது வீரர்கள் வேட்டையாடும் போது அமைக்கும் பரணாகும். இதன்மீது வீற்றிருந்ததால் மதுரைச் சொக்கருக்கு **"அட்டாலைச் சேவகர்"** என்பது பெயராயிற்று.

❀ வண்டியூர் தெப்பக் குளத்தின் அருகிலுள்ள பதினாறுகால் மண்டபமே அட்டாலை மண்டபம் என்று சிலர் குறித்துள்ளனர்.

❀ யானை உடல் வீழ்ந்த இடம் பெரிய மலையானது. அதுவே இந்நாளில் ஆனை மலை என்றழைக்கப்படுகின்றது. அது வீழுமுன் அச்சத்தால் லத்திகளை இட்டது. அதுவே லத்திமலை எனும் பெயரில் உள்ளது தென்பர்.

❀ சிவபெருமான் விடுத்த கணையில் நரசிங்க மூர்த்தியாக வீற்றிருந்த திருமாலைப் பாண்டியன் யானை மலையில் பிரதிஷ்டித்தான் என்பர்.

சேனை நடத்திய மாவீரன்

சிவபெருமான் தனிவீரனாக வெளிப்பட்டு அருள்பாலித்ததோடு இல்லாமல் பெரிய சேனையையும் வழிநடத்திக் காண்பித்த திருவிளையாடலையும் காண்கிறோம்.

குலபூஷண பாண்டியன் மதுரையை ஆண்டு வரும் வேளையில். "சௌந்திர சாமந்தன்" சேனைத் தலைவனாக இருந்தான். அவன் சிவனடியார்களைச் சிவமாகவே பாவித்து அவர்களுக்கு உதவி வந்தான்.

அந்நாளில் சேதிராயன் என்ற வேடன் பாண்டிய நாட்டிற்கு அருகில் இருந்தான். அவன் அனேகரை வென்று அடிமைப்படுத்தி மகிழ்ந்தான். அவனுடைய பார்வை பாண்டியன் மீது பதிந்தது. பாண்டியனை வெல்ல முடிவெடுத்துப் படைதிரட்டினான்.

அதனை ஒற்றர்களால் அறிந்த பாண்டியன் சௌந்திர சாமந்தனிடம் நிதியைத் தந்து பெரியசேனையைத் திரட்டு என்றான். சாமந்தன் சேனையைத் திரட்டாமல் பணத்தின் பெரும்பகுதியை அடியவர்களுக்காகச் செலவு செய்து விட்டு எஞ்சியதைக் கொண்டு ஆலயத்திற்கு அனேக திருப்பணிகளைச் செய்தான்.

அரசவையில் அரசனுக்குச் சந்தேகம் உண்டாகாத வகையில் சேனாவீரர்களைத் தந்து உதவ வேண்டும் என்று தெலுங்கர், கன்னடர், மகதர் முதலான நாடுகளுக்கு ஓலை அனுப்பியவன்போல் நடந்து கொண்டான். ஆறுமாதங்களாயின. படைப் பெருக்கத்தைக்காணாது கோபித்த பாண்டியன், சாமந்தனிடம் அடுத்த நாள் மாலைக்குள் படைவீரர்கள் அத்தனை பேர்களையும் தனக்குக் காட்ட வேண்டும் என்றான்.

திடுக்கிட்ட சாமந் தன் ஆலவாய் கோயிலுக்குள் சென்று பெருமானிடம் தன்னைக் காத்தருளுமாறு வேண்டினான். பெருமான் அசரிரியாக, "சேனாதிபதியே வருந்தற்க நாளை படை கொண்டு நாம் வருவோம் நீ அரசவைக்குச் சென்று நம்மை எதிர்கொள்க" என்றார். அச்சம் நீங்கிய சேனாதிபதி வீடு திரும்பினான்.

மறுநாள் ஆலயத்திற்குச் சென்று வணங்கியபின் அரசவைக்குச் சென்று. அரசனிடம் இன்று வீரர்கள் வருவார்கள் என்று கூறினான்.

சிறிது நேரத்தில் வாயிற்காவலர்கள் பாண்டியனிடம் வந்து பெருத்தசேனை கோட்டைக்கு வெளியே வந்துள்ளது என்றனர். பாண்டியன் சேனாதிபதியுடன் படைவீரர்களைக் காணச் சென்றான்.

அங்கே சிவபெருமான் தனிச் சேவகனாகப் பெரிய குதிரையின் மீது அமர்ந்திருந்தான். பூதர்கள் தம்தம் படைக்கலங்களுடன் வீரர்களாகி அணிவகுத்து நின்றனர். பாண்டியன் மகிழ்ந்து, "இவர்கள், யாவர்? எங்கிருந்து வந்துள்ளனர்?" என வினவினான். சேனாதிபதி கைப்பிரம்பினால் இவர்கள் கொங்கு நாட்டினர், குட நாட்டினர், குரு நாட்டினர், கருநாடக நாட்டினர், பல்லவ நாட்டினர் என்று பல தேசத்திலிருந்து வந்தவர்களாகக் காட்டினான். பாண்டியன் தனிச் சேவகனாகக் குதிரைமீது நின்ற பெருமானைக் காட்டி அவர் யார்? என்றான். அவர் தானைத் தலைவன் என்று கூறிய சுந்தர சாமந்தன் அவரை வணங்கி அழைத்தான்.

அவரும் பாண்டியன் அருகில் வந்தார். பாண்டியன் அவருக்குப் பட்டாடைகளையும் வைரமாலைகளையும் அளித்தான். அவர் தனது குதிரையை ஐந்து கதிகளில் நடத்தித் தனது திறமையை அரசனுக்கு உணர்த்தினார்.

அந்த வேளையில் ஒரு ஒற்றன் அங்குவந்து "அரசே! நமது பகைவன் புலியால் கொல்லப்பட்டான்". என்று கூறினான். இனி நமக்கு அச்சமில்லை என்பதை உணர்ந்த பாண்டியன் சாமந்தனிடம், இவர்களைத் தத்தம் நாடுகளுக்கு திருப்பி விடலாம் என்றான். அப்போது ஓர்நொடிக்குள் பெருமானும் வீரர்களும் மறைந்தனர்.

சுந்தரசாமந்தன் பொருட்டுச் சோமசுந்தரக் கடவுள் தானே படைநடத்திப் பெருவீரனாய் வந்தார் என்பதைப் பாண்டியன் உணர்ந்தான். ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தான். சுந்தர சாமந்தனை வாழ்த்தி வணங்கிப் பல சிறப்புக்களைச் செய்தான். இந்தக் கதை விரிவாக திருவிளையாடற்புராணம் மெய்க்காட்டியப் படலத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

சிவாலயங்களில் சிவபராக்கிரமக் காட்சிகள்

சிவபெருமானின் வீரபராக்கிரமங்களை ஆலயச் சுவர்களில் ஓவியங்களாகத் தீட்டுவது வழக்கமாகும் இவற்றைக் காணும் அன்பர்களின் உள்ளம் வீர உணர்ச்சியைப் பெறுவதுடன் தாம் வீரக் கடவுளாகிய சிவபெருமானின் பாதுகாப்பில் இருக்கிறோம் என்ற உணர்ச்சியையும் பெறுகின்றது என்பர். காலப்போக்கில் இவற்றிற்குப் பதிலாகத் தல புராணக் கதைகளை தீட்டத் தொடங்கிவிட்டனர்.

சிவபெருமானின் வீரக்காட்சிகள் சுதை உருவங்களாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் திருக்கோயில்களில் இரண்டு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவை பல்லவ மன்னர்களால் அமைக்கப்பட்டதாகும். இந்த மாமன்னர்கள் சிவபெருமானை மாபெரும் வெற்றிக் கடவுளாகக் கொண்டாடியதுடன் அவருடைய வீரத்திருவுருவங்களை ஆலயங்களில் அமைத்தனர்.

இவ்வகையில் முதன்மைபெற்றது திருவதிகையிலுள்ள வீரட்டேசுவரர் கோயிலாகும். மகேந்திர வர்ம பல்லவனால் அமைக்கப்பட்ட இந்த ஆலயத்தில் பிட்சாடனக்கோலம், கரியுரிபோர்த்தல், திரிபுரம் எரித்தல், காமனை எரித்தல், மன்மதனை அழித்தல், இராவணனை கர்வபங்கம் செய்தல், பிரம்மனின் சிரம்கொய்தல் முதலான வீரச்செயல்கள் சுதைச் சிற்பங்களாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சிவபராக்கிரமங்களேயன்றி விஷ்ணுவின் பராக்கிரமங்களான, குன்றம் ஏந்தி ஆநிரை காத்தல், இரணியன் வதை முதலியனவும் அமைக்கப்பட்டு வண்ணம் தீட்டப்பட்டு பொலிவுடன் விளங்குகின்றன.

மற்றோர் ஆலயமான காஞ்சிபுரம் கயிலாயநாதர் இராஜ சிம்மபல்லவனால் அமைக்கப்பட்டதாகும். இதில் புராணங்களிலும் தேவாரத்திலும் குறிக்கப்பட்டுள்ள அனேக வீரக்காட்சிகளைக் காண்கிறோம். வீரபத்திரர் நரசிம்மத்துடன் போரிடல், அர்ச்சுனன் சிவனுடன் போரிடல், பிரம்மனின் தலையை உருத்திரன் வெட்டி எடுத்தல், சிவபெருமான் யோகநிலையில் வீற்றிருந்து ஜலந்தரனைப் பிளத்தல், பாம்புகளை ஏந்தி ஆடுதல், திரிபுரம் எரித்தல், யமனை உதைத்தல், முதலான அனேக காட்சிகள் உணர்ச்சி ததும்ப அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

மேலும் வீரக்கடவுளர்களான சப்தமாதர்கள், ஏகாதசருத்திரர்கள், அஷ்டருத்திரர்கள், அஷ்டவசுக்கள் ஆகியோரின் திருவுருவுங்களும் இக்கோயிலில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

வேடனே போற்றி! குருகாவூர் வெள்ளடை போற்றி!! போற்றி!!!

திருவேடீசர்

ஆதிசிவன் உலகின்தொடக்ககாலத்தில் வில்லேந்திய வீரனாகவே வெளிப்பட்டு அன்பர்களுக்கு அருள் பாலித்தான். தமிழர்கள் வில்லேந்திய ஆதி சிவனை முழுமுதற் கடவுளாக எண்ணி வழிபட்டனர். சிவலிங்கத்திலிருந்து வில்லேந்தியவனாகச் சிவபெருமான் வெளிப்படும் பல சிற்பங்கள் ஆந்திர மாநிலத்தில் கிடைத்துள் ளன. **"குடிமல்லம்"** என்னும் தலத்தில் உள்ள இத்தகைய சிற்பம் மிகத்தொன்மையானதென்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் குறிக்கின்றார்.

வில்லேந்தி நிற்கும் சிவபெருமான் "கிராதர்" என்று அழைக்கப்படுகின்றார். முந்தைய ஊழிக் காலம் முடிந்து உலகம் தொடங்கிய போதும், மகாபாரதத்தில் பாசுபதாஸ்திரம் வேண்டித் தவம் செய்த அருச்சுனனுக்கு அருள் புரியச்சென்றபோதும், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகியோர் திருத்தலங்கள் செல்லும்போது வழிகாட்டியாகவும் இன்னும் அனேக சமயங்களிலும் சிவபெருமான் வேடவடிவத்துடன் சென்றதாகப் புராணங்களும், மகா புராணங்களும் கூறுகின்றன.

சிவபெருமானின் வீரதீரங்களைப் போற்றும் சிவமஞ்சரியின் முப்பத்தோறாவது மலரின் இரண்டாம் பகுதி சிவபெருமானின் வேட்டுவ கோலச் சிறப்பை விளக்குவதாக மலர்கிறது. இதில் பெருமான் கொண்ட வேட்டுவ கோலத்தின் சிறப்பு; அருச்சுனர்க்கு அருள் புரிந்தது. குடந்தையில் வேடுவனாக வந்தது; வேடுவனாக அடியவர்களுக்கு அருள்புரிந்தது முதலானவை விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

வேடநங்கை உடனாய வேடீசப்பெருமான் அன்பர்களுக்குச் சகல செல்வ யோகமிக்க நல் வாழ்வைத் தந்தருள வேண்டுமென்று அவர்தம் பொன்னார் திருவடிகளைப் போற்றி வணங்குகின்றேன். ***- சிவசுந்தரி***

வேதங்களில் வேடன்

வேதங்களில் சிவபெருமான் வில்லேந்திய வேடனாகவே போற்றப்படுகின்றார். எடுத்துக் கட்டிய சடையுடன் வேட்டை நாய்கள் சூழ வில்லேந்தி கூரிய அம்புகளைக் கொண்ட அம்பறாத்துணியைத் தோளில் கட்டிக்கொண்டு, கால்களில் வீரக்கழலையும், செருப்புக்களையும் அணிந்தவனாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றான். ஸ்ரீ ருத்திரத்தில் சிவபெருமானின் பலவகையானத் திருக்கோலங்கள் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றுள் சிறந்தது வேட்டுவகோலமே என்பது அறிஞர்கள் கருத்தாகும். ஸ்ரீ ருத்திரத்தில், அவருடையவில்லிற்கும் பாணத்துடன் (அம்புகளுடன்) கூடிய கரங்களுக்கும், பாணம்நிரம்பிய அம்பறாதூளிகளுக்கும், வேட்டைநாய்களுக்கும் நமஸ்காரம் கூறப்படுகிறது. அவர் காடுகளில் அலைந்து திரிபவராகக் கூறப்பட்டுள்ளதும் வேடுவர்களின் தலைவர் என்று கூறப்படுவதும் சிந்திக்கத்தக்கதாகும்.

பார்த்தனுக்கு அருள் செய்த பரமன்

மகா பாரதத்தின் கதாநாயகர்கள் பஞ்சபாண்டவர்களான தருமன் (யுதிஷ்டிரன்) பீமன், அருச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன் எனும் ஐவராவர். இவர்கள் ஐவரும் துருபத நாட்டு மன்னனின் மகளான திரௌபதியை மணந்து கொண்டனர். இவர்களில் அருச்சுனன் சிறந்த சிவபக்தனும், வில்லாளியும் ஆவான். தருமன் தன் பங்காளியான துரியோதனனுடன் சூதாடி எல்லாச் செல்வத்தையும் நாட்டையும் இழந்தான். இறுதியில் தம் மனைவியையும், தோற்றான்.

துரியோதனாதியர், பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு ஆண்டுகாலம் வனவாசமும், ஓராண்டுகாலம் அஞ்ஞாத வாசமும் செய்து மீண்டால் அவர்களின் நாட்டைத் திருப்பித் தருவதாகக் கூறினர்.

பாண்டவர்கள் தம் மனைவியான திரௌபதியுடன் வனவாசத்தினை மேற்கொண்டனர். வனவாசத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் கண்ணபிரான் பாண்டவர்களிடம் கௌரவர்கள் நாட்டைத் திருப்பித் தரமறுத்தால். அவர்களைப் போரிட்டு வெல்ல வேண்டியிருக்கும். அதற்குத் தேவையான ஏற்பாடுகளில் இப்போதே இறங்க வேண்டும். சிவபெருமானிடம் இருக்கும் பாசுபத அஸ்திரத்தைப் பெற வல்லவன் அருச்சுனன். அவனை சிவனை நோக்கித் தவம் செய்து அதைப்பெற அனுப்புவோம் என்றார்.

அருச்சுனன் கயிலை மலைச் சாரலில் உள்ள இந்திரகீலம் எனும் இடத்தை அடைந்தான். அங்கு நாற்புறமும் தீ மூட்டி ஆகாயத்தில் உள்ள சூரியனை ஐந்தாவது தீயாகக் கொண்டு பஞ்சாக்கினி மத்தியில் நின்று உக்கிர மயமான தவத்தைத் தொடங்கினான். அவனிடமிருந்து தவச்சுவாலைகள் வெளிப்பட்டன. அவனுடைய தவத்தைக்கண்டு அதிசயித்த முனிவர்கள் சிவபெருமானிடம் சென்று கூறினர்.

சிவபெருமான் வேடவடிவம் கொண்டார். வலிய வில்லையும் அம்பறாத்தூணியையும் தரித்துப் புறப்பட்டார். மலைமகள் வேடவடிவத்துடன் அவர் பின் வந்தாள் அவர்களைத் தொடர்ந்து பூதங்களும் தேவ மங்கையர்களும் வந்தனர்.

அந்த வேளையில் திதியின் புதல்வனாகிய மூகாசுரன் என்பவன் அர்ச்சுனனைக் கொல்லப் பன்றி வடிவத்துடன் அங்கே வந்தான். அர்ச்சுனன் தனது காண்டீபத்தை வளைத்து அந்தப் பன்றி மீது எய்தான். சிவபெருமானும் ஒரு பாணத்தை எடுத்துவிடுத்தார்.

பன்றி இறந்து வீழ்ந்தது. அர்ச்சுனன் பன்றியின் உடலின் இரண்டு அம்பு இருக்கக் கண்டு அதிசயித்து எதிரே நோக்கினான். அங்கு ஒரு வேடன் நிற்பதைக் கண்டு, "பெண்களோடு இந்த வனாந்திரத்தில் திரியும் நீ யார்? நான் குறிவைத்து வீழ்த்திய பன்றி மீது ஏன் நீ மீண்டும் அம்பெய்தாய் உன்னை இப்போதே கொல்வேன்" என்றான்.

வேடனான சிவபெருமான், "வீரனே என்னைப் பற்றி நீ ஏன் கவலை கொள்கிறாய். நீ ஏன் இங்கு வந்து தவம் புரிகிறாய். நான் கொன்ற அசுரப் பன்றி எனக்கு உரியது. அதைக் கொண்டு போகவிடு" என்றார்.

அருச்சுனன் பன்றி என் அம்பினாலேயே இறந்தது என்றான். பெருமான் ஏன் வீணாகப் பேசுகிறாய். நாம் போர்புரிவோம் நீ உனது பாணங்களால் என்னை அடித்துப்பார் என்றார்.

கோபம் கொண்ட அருச்சுனன் அவர் மீது பாணங்களை மழைபோலப் பொழிந்தான். அவை அவரை ஒன்றும் செய்யவில்லை. அவர் தொடுத்த பாணங்கள் அவனைச் சோர்வுபடுத்தின. அவனுடைய அம்புகளும் தீர்ந்துபோயின. அவன் தளர்வடையாது தனது காண்டீபத்தால் (வில்லால்) அவரை அடித்தான்.

பெருமான் அதனைப் பிடுங்கிக் கொண்டார். அருச்சுனன் அவருடன் மற்போர் புரிந்தான். அவர் அவனைக் கரகரவென்று சுழற்றி எறிந்தார். அவன் மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்தான்.

சற்றுநேரம் கழித்து நினைவு திரும்பியதும் அருகிலிருந்த மணல் லிங்கத்தின் மீது ஒரு பூமாலையை அணிவித்து விட்டுச் சிவனைத் துதித்து வேடனைத் தேடினான்.

அப்போது தான் சூட்டிய மலர்மாலை வேடனின் உச்சியில் இருப்பது கண்டு வந்தவர் சிவபெருமானே என்பதை உணர்ந்தான். அவர் அடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

சிவபெருமான் அவனை ஆறத்தழுவி மகிழ்ந்து பார்த்தனே வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்றார். அவரை அறியாது அவருடன் சண்டையிட்டதற்காகப் பலமுறை மன்னிக்க வேண்டினான்.

அவர் அவனை மீண்டும் தழுவி வாழ்த்தினார். பிரம்மசிரஸ் எனப்படும் பாசுபதாஸ்திரத்தை அவனுக்கு அளித்து அதற்கான மந்திரங்களையும் உபதேசித்தார். சிவனால் தழுவப்பட்டதால் அவன் உடல் ஒளிபெற்று முன்னிலும் வலிமை உடையதாயிற்று.

அவனுக்கு அவனுடைய காண்டீபத்தை மீண்டும் அளித்து ஆசிகள் புரிந்து மறைந்தார். பின்னர், இந்திரன், அக்னி, யமன் முதலான அனேக தேவர்கள் அங்கே தோன்றி அவனுக்கு ஏராளமான படைக்கலங்களை அளித்ததுடன் போரில் வெற்றிபெற ஆசியும் வழங்கினர்.

அவைகளைப் பெற்றுக் கொண்ட அருச்சுனன் மகிழ்வுடன் தனது இருப்பிடம் சேர்ந்தான்.

கிராதார்ஜுனீயம்

மகாபாரதத்தில் சிறு பகுதியாகத் திகழ்வது அர்ச்சுனன் பாசுபதம் பெறத் தவம் செய்தது தொடர்பான செய்திகள். இதில் அர்ச்சுனனுக்கும்-வேடனாக வந்த சிவபெருமானுக்கும் இடையே நடக்கும் வீரம் நிறைந்த உரையாடல், அவன் தவம் செய்யும் காட்சியும் தனிச் சிறப்புப் பெறுகின்றன. இந்த நிகழ்ச்சி தனி இலக்கிய நூல்களாகவும், நாடகங்களாகவும், நாட்டுப் புறப்பாடல்களாகவும், கூத்துக்களாகவும் பல்வேறு வடிவங்களில் நெடுங்காலமாக மக்கள் மத்தியில் வழங்கி வருகின்றன.

இவ்வகையில் தோன்றிய வடமொழி நூல் **"கிராதார்ஜுனீயமாகும்"**. இதனைச் சிறந்த வடமொழி இலக்கியமாகப் போற்றுகின்றனர்.

தென்மாவட்டங்களில் அருச்சுனன்-வேடன் சண்டை எனும் பெயரில் வில்லுப்பாட்டாகவும் கதைப் பாடலாகவும் இது உலவுகிறது. திரௌபதி அம்மன், திருமராஜர் ஆலயங்களில் நடைபெறும் மகாபாரதக் கூத்துகளில் ஓர் அங்கமாக **"அர்ச்சுனன்தபசு"** என்ற பெயரில் இக்கதை நாடகமாகவும், தெருக்கூத்தாகவும் நடைபெறுகின்றன.

அர்ச்சுனன் தபசு தெருக்கூத்து

மகாபாரதத் தொடர் கூத்துவிழாவில் ஓர் அங்கமாக அர்ச்சுனன் தபசு நடத்தப்படுகிறது. பெரிய தென்னை அல்லது பனைமரத்தை நட்டு அதன்மீது அர்ச்சுனன் வேடமிட்ட கலைஞர் அமர பலகை அமைப்பர். மரத்தின் மீது ஏற அதன் பக்கவாட்டில் மரக்குச்சிகளை அடித்து வைப்பர். நூலேணிகளைப் பயன்படுத்துவதும் உண்டு. கூத்தின் முதல்நாளில் சிறப்புப் பூசைகள் செய்யப்பட்டு அந்தக் கம்பம் நடப்படும். கூத்து நாளன்று அர்ச்சுனன் கண்ணன், சகோதரர்கள், திரௌபதி ஆகியோரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தவம் செய்யப் புறப்படுதலுடன் கூத்து தொடங்கு கிறது. நள்ளிரவுக்குமேல் அருச்சுனன் (நடிகர்) தவசு மரத்தில் ஏறுவது நடைபெறும். அவர் ஒவ்வொருபாட்டாகப் பாடி படிபடியாக ஏறி அங்கு அமர்ந்து சிவனைக் குறித்து பாடி பூசைசெய்வார். விடியும் வேளையில் சிவன் பார்வதியுடன் வேடுவனாகத் தோன்றி சண்டையிடுவதும் பிறகு அருள்புரிவதும் நடைபெறும். அர்ச்சுனன் கம்பத்தின் மீது வீற்றிருந்து சிவபூசை செய்து வீசும் பூக்கள் எலுமிச்சம் பழங்கள் முதலியவற்றை மக்கள் விருப்பமுடன் பெறுகின்றனர். இந்தப் பூக்கள் மடியில் விழுந்தால் நல்ல குழந்தைப் பேறு உண்டாகும் என நம்புகின்றனர்.

❁ **பு**ராணங்களில் அருச்சுனன் அக்னியின் நடுவில் இருந்து தவம் செய்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. நாட்டுப்புற இலக்கியங்களிலும் கூத்துகளிலும் அவன் நெடிய கம்பத்தின் உச்சியில் அமர்ந்து தவம் செய்ததாகவே பாடப்பட்டுள்ளது.

❁ **கா**ஞ்சீபுரத்தினை அடுத்த மானாமதியில் நடைபெறும் அர்ச்சுனன் தபசு விழாவிற்கு இவ்வூர் திருக்கோயிலுள்ள வானசுந்தரேசுவரர் இடப வாகனத்தில் எழுந்தருளி அருச்சுனனுக்கு காட்சியளிக்கும் ஐதீகம் நடைபெறுகிறது.

தென்னகத்தில் பார்த்தன் வழிபட்ட தலங்கள்

மகாபாரதத்திலும், மகாபுராணங்களிலும் அருச்சுனன் கயிலைமலைச் சாரலில் தவம் செய்தான் என்று சொல்லப்பட்டாலும் தென்னாட்டுப் புராணங்கள் அவன் தத்தம் ஊரில் அவன் தவம்செய்ததாகக் கூறுகின்றன அவற்றில் சிலவற்றைக் காணலாம்.

திருவேட்களம்

அர்ஜுனன் தவம் செய்த இடங்களுள் முதன்மை பெற்றது சிதம்பரத்திற்கு அருகிலுள்ள திருவேட்களம் ஆகும். இங்கு தவம்செய்த அருச்சுனனுடன் சிவபெருமான் போரிட்டு அவன் வீரத்தை மெச்சியபின் பாசுபத அஸ்திரத்தை அளித்தார். அதையொட்டி பெருமான் பாசுபத நாதர் என்று அழைக்கப்படுகின்றார். அம்பிகையின் பெயர் சற்குணாம்பிகையாகும்,

கிராதன் வடிவில் வந்த சிவபெருமானின் - உலாத்திருமேனியும் அர்ச்சுனனின் உலாத்திருமேனியும் இங்கு உள்ளன. சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் மையத்தில் இக்கோயில் உள்ளது. முன்புறம் அர்ச்சுனன் அமைத்த அழகிய தீர்த்தம் உள்ளது. தினமும் நான்கு காலபூசைகள் சிறப்புடன் நடைபெறுகின்றது. தூணில் தலபுராணத்தை விளக்கும் புடைப்புச் சிற்பங்கள் உள்ளன.

திருவேட்டக்குடி

அருச்சுனனுக்குச் சிவபெருமான் அருள்புரிந்த தலங்களில் ஒன்று காரைக்காலுக்கு அருகிலுள்ள திருவேட்டக்குடி ஆகும். திருஞானசம்பந்தரால் பாடல் பெற்ற பதி இறைவன் திருமேனி அழகர். இறைவி சாந்தநாயகி. இத்தலத்தில் அர்ச்சுனனுக்கு அருள வேடன், வேடச்சியாகவந்த சிவபார்வதியரின் உலாத்திருமேனிகள் உள்ளன. இந்த வேடனும் வேடிச்சியும் மாசிமாதம் மகத்தில் காட்சி தந்து கடலில் நீராடித் தீர்த்தம் அளிக்கின்றனர்.

வாள்ஒளி புத்தூர் (திருவாளப்புத்தூர்)

அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரையாக இத்தலத்திற்கு வந்தபோது இறைவன் அவனுடைய வாளை புற்றில் ஒளித்து வாசுகி என்ற பாம்பை காவலுக்கு வைத்ததாகவும், அவன் பக்தியுடன் வேண்ட திருப்பி அளித்ததாகவும் தலபுராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருவல்லிக்கேணி வேடீசர்

சென்னையின் முதன்மைப் பகுதியான திருவல்லிக்கேணியின் மையப் பகுதியாகத் திகழ்வது திருவேட்டீசுவரன் பேட்டையாகும். இங்கு திருவேடீசர் என்ற பெயரில் சிவபெருமான் கோயில் கொண்டுள்ளார். அஷ்டருத்திர க்ஷேத்திரங்களில் இது எட்டாவதாகும். அர்ச்சுனன் வழிபட்ட தலங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். அவனுக்கு வேட்டையாடிக் கோலத்தில் பெருமான் காட்சியளித்ததால் "வேடீசர்" என்று அழைக்கப்படுகின்றார்.

விஜயமங்கை

அர்சுனனுக்கு உரியபெயர்களில் ஒன்று விஜயன் என்பதாகும். அவன் வழிபட்டுப் பேறுபெற்றதால் இத்தலம் விஜயமங்கை என்றழைக்கப்படுகிறது. திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்துள், **"பாண்டுவின் மகன் பார்த்தன் பணிசெய்து வேண்டு நல் வரங்கொள் விஜயமங்கை"** என்று இவ்வரலாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாளில் இவ்வூர் கோகறந்தபுத்தூர் என அழைக்கின்றனர். இறைவன் விஜயநாதர் அம்பிகை மங்கைநாயகி. தீர்த்தம் அர்ச்சுன தீர்த்தம் ஆகும். இங்குள்ள சிவலிங்கத் திருமேனியில் அர்ச்சுனன் வில்லால் அடித்த வடு உள்ளது.

அருச்சுனன் தென்னகமெங்கும் பயணம் (தீர்த்த யாத்திரை) செய்து சிவாலயங்களை வழிபட்டான் என்று மகாபாரதம் கூறுகிறது. அத்தலங்களில் அவன் பெயரால் சிவலிங்கம், தீர்த்தம் முதலியன அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம். தான் தனித்து வழிபட்டதன்றி தமது சகோதரர்களுடனும் தாயுடனும் தலங்கள்தோறும் சென்று வழிபட்டதை நல்லூர், திருவிடைமருதூர், முதலிய தல வரலாறுகளால் அறிகின்றோம்.

வேடர்க்கருள் செய்த வேடன்

சிவன் தான் வேட்ருவக்கோலத்தை விரும்பி ஏற்பதுடன் வேடர்களுக்கு அருள்புரிவதிலும் ஆர்வமுள்ளவனாக இருக்கின்றான். இதனை சிவராத்திரியன்று புலிக்குப் பயந்து வில்வ மரத்தில் ஏறிக் கண் விழித்திருந்த வேடனுக்கு அருள் செய்தது. மல்லிகார்ச்சுனத்தில் வேடர்களுக்கு மத்தியில் எளிவந்து தோன்றி அக்குடிப் பெண்ணாக வளர்ந்த பார்வதியை மணந்தது. மான்களாலும், கிளிகளாலும் சிவபக்தியின் பெருமையைக் கேள்விப்பட்டு, பக்திபுரிந்த வேடர்களுக்கு அருளியது முதலிய வரலாறுகளால் அறிகிறோம்.

- **வேடனை** வடமொழியில் புலிஞன் என்று குறிப்பர். இதையொட்டி சிவபெருமானும் பார்வதியும் புலிஞன்-புலிஞேஸ்வரி என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.
- **சாந்தம்** புத்தூர் என்னும் தலத்தில் ஒரு வேடனுக்குச் சிவபெருமான் கண்ணாடியில் நிழலாகத் தோன்றிய தனது ஆயுதங்களை நிஜமாக்கி அக்கண்ணாடியிலிருந்து எடுத்தளித்த வரலாற்றை மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தில் குறித்துள்ளார்.

திருமுறைகளில் அருச்சுனர்க்கு அருள் செய்த வேடன்

தெய்வத் தமிழ்மறையான திருமுறைகளில் அனேக இடங்களில் சிவபெருமான் வேடனாகத் தோன்றி அருள்பாலித்தது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக அருச்சுனனுக்கு அருள்புரிய வந்த கோலம் தனிச் சிறப்புடன் கூறப்பட்டுள்ளது.

மகாபுராணங்களில் சிவபெருமான் பார்த்தனுக்கு பாசுபதாஸ்திரம் மட்டுமே அளித்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. திருமுறைகளில் அத்துடன் வாளாயுதமும் பெரிய தேரும் அளிக்கப்பட்ட செய்தியையும் காண்கிறோம்.

திருஞானசம்பந்தர் சிவபெருமான் அருச்சுனர்க்குப் பாசுபதம் அளிக்க உமாதேவியுடன் வந்ததைக்,

"கொத்தலர் குழலியோடு விசயற்கு நல்கு
குணமாய வேட விகிர்தன்........" (சம்பந்தர்)

என்றும், போர் செய்யும் வலியவில்லை ஏந்திப் பூதங்கள் சூழச் சென்று அவனுக்கு அருள் புரிந்ததை,

"போர்மலி திண்சிலை கொண்டு பூதகணம் புடைசூழ
பார்மலி வேடுருவாகிப் பண்டு ஒருவர்க்கு அருள் செய்தார்"

என்றும், பன்றியை துரத்திச்சென்று போரிட்டார் என்பதை,

"கானடைந்த ஏனமொன்றின் காரணமாகி வந்து
வேடடைந்த வேடனாகி விசையனோடு எய்த"

என்றும் பல இடங்களில் கூறுவதைக் காண்கிறோம்.

சுந்தரர், உமாதேவி சிவபெருமான் காட்டில் வேட்டுவ வடிவுடன் பன்றியைத் துரத்திக்கொண்டு சென்றதை,

"வாடாமுலையாள் தன்னோடு மகிழ்ந்து கானில்
வேடுவனாய்க் கோடார் கேழல்பின் சென்று"

என்றும், வில் ஏந்தி சென்றதை,

"விசயற்கருள்வான் "செருவில்" ஏந்தி"

என்றும், அவனுடைய தவத்தை அழித்துப்போர் புரிந்ததை

"விசயன் தவமழித்து, நாடாவண்ணம் செருச்செய்து"

என்றும் அவன் மார்பிலும் தோளிலும் அம்புகளை பாச்சியதைப்

"பார்த்தனார் தோள்மேல் பன்னுனைப் பகழிகள் பாச்சி"

என்றும், அவனுக்கு அருள்புரிந்து பாசுபதம் அளித்ததை,

"பார்த்தனுக் கன்று பாசுபதம் கொடுத்தருளினாய்"

என்றும், அத்துடன் வாளாயுதம் அளித்ததை

"விசையன் தனக்கன்பால் பரிந்து
வாள்படை கொடுத்தல் கண்டு"

என்றும் அருளிச் செய்துள்ளார்.

திருநாவுக்கரசர் சிவபெருமான் வேடனாக வந்து விசயற்கு அருள் புரிந்ததைக் குறித்துள்ளார் என்றாலும் குறுக்கை வீரட்டத்தில் அருளிய பதிகத்தில் அவனுக்கு பாசுபதாஸ்திரத்தை அளித்ததுடன் அதைச் செலுத்தும் மந்திரங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்ததுடன் பெரிய கொடி பறக்கும் தேரையும் அளித்தார் என்பதை,

"............... அருச்சுனர்க்கு அம்பும்வில்லும்
துடியுடை வேடராகித் தூயமந்திரங்கள் சொல்லிக்
கொடிநெடுந்தேர் கொடுத்தார் குறுக்கை வீரட்டனாரே"

என்றும் குறித்துள்ளார்.

திருமுறைகளில் அனேக இடங்களில் மற்போர் புரிந்து பார்த்தனுக்கு அருள்செய்த வரலாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காண்கிறோம்.

பன்றிவேட்டை

வீரர்களுக்குப் புலி, சிங்கம், யானை இவற்றை வேட்டையாடுவது எளிது. பன்றியை வேட்டையாடுவது மிகவும் கஷ்டமான ஒன்றாகும். பன்றி தன்னை வேட்டையாடுபவர்களை கடுமையாகத் தாக்கும் அதைக் கத்தியால் குத்துவதும் எளிதல்ல. அர்ச்சுனன் கதையில் மகாவீரனான சிவபெருமான் பன்றியை வேட்டையாடிக் கொல்பவனாகவே வருகிறது. வீரம் மிகுந்த அடியவரான கண்ணப்பரும் முதலில் பன்றியை வேட்டையாடிக் கொன்று அவற்றின் ஊனைத் தேனில் நனைத்து சிவபெருமானுக்கு ஊட்டுபவராகவே காட்டப்படுகின்றார்.

- மகாலட்சுமி கோலாசுரன் என்ற பன்றிவடிவம் கொண்ட அசுரனை வென்றடக்கியதால் "கோலாசுரபயங்கரி" என்றழைக்கப்படுகின்றாள்.

- புலியோடு போரிட்டு அதைக்கொன்று தானும் இறந்த வீரனுக்கு நடுகல் எடுக்கும் வழக்கம் உள்ளது. இதில் புலியும் அதனை குத்தும் வீரனும் அமைக்கப்பட்டுள்ளனர். இதனைப் புலிக் குத்திக் கல் என்பர். பன்றி வேட்டையில் இறந்த வீரனுக்கும் அவன் பன்றியோடு போரிடுவது போல் சிலை நாட்டப்பட்டது. இத்தகைய நடுகல் ஒன்று திருத்தணிக்கு அருகிலுள்ள வெளியகரம் எனும் ஊரில் உள்ளதைக் காண்கிறோம்.

செஞ்சடை வேடுவன்

சிவபெருமான் வேடுவனாகத் தோன்றி அன்பர்களுக்கு அருள்பாலித்ததை அனேகத் தலபுராணங்கள் குறிக்கின்றன. ஊழிக்காலம் முடிந்து உலகைப் படைக்கத் தொடங்கிய வேளையில் சிவபெருமான் வேடனாகத் தோன்றி பிரம்மனுக்கு அருள்புரிந்தான் என்று குடந்தைப் புராணம் கூறுகிறது. திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகியோருக்கு வழிகாட்டவும், பகைவர்களை அழிக்கவும் வேடனாகத் தோன்றியதாகத் தலபுராணங்கள் கூறுகின்றன. பெருமான் வேடனாகத் தோன்றி அருள்பாலித்த வரலாறுகள் சிலவற்றைக் கண்டு மகிழலாம்.

❁ கிராதமூர்த்தி - குடந்தை

குடந்தை-வேடன்

திருக்குடந்தை கும்பேசுவரர் ஆலயத்தின் பிரகாரத்தில் வடகிழக்கு முனையில் **"கிராதமூர்த்தி"** எனும் பெயரில் சிவபெருமான் தனிச் சந்நிதியில் எழுந்தருளியுள்ளார். மேற்கரங்களின் மானும் மழுவும் இருக்க கீழ்க் கரங்களில் வில்லும் அம்பும் உள்ளன. இவரே ஆதிமூர்த்தியாவார். இவர் இங்கு எழுந்தருளியிருப்பதற்கான காரணத்தைக் குடந்தைப் புராணம் கூறுகிறது. அதன்படி,

ஒரு பிரளய காலத்தின் முன்பாகச் சிவனுடைய ஆணைப்படி பிரம்மதேவன் படைப்பிற்கு மூல காரணமான ஜீவவித்துக்களை ஒரு குடத்தில் இட்டு அதை அமுதத்தால் நிறைத்து மேலே மாவிலையையும் தேங்காயையும் வைத்து பூணூல் அணிவித்து தர்பைக் கூர்ச்சம் இட்டு பூரண கும்பமாக்கினான். அதைச் சிவமாகவே போற்றி வழிபட்டான்.

சிலநாட்களில் பிரளயம் ஏற்பட்டு எங்கும் வெள்ளக் காடாகிவிட்டது. அந்த வெள்ளத்தில் அமுத குடம் அங்கும் இங்குமாக மிதந்து கொண்டிருந்தது. சில நாட்கள் கழிந்தன... வெள்ளம் வடியத் தொடங்கியது. பிரமன் ஜீவ வித்துக்களை இட்டு வைத்த பூரணகும்பம் ஒரு மணல் திட்டில் தங்கியது.

சிவபெருமான் மீண்டும் உலக உற்பத்தியைத் தொடங்க எண்ணினார். வில்லும் அம்பும் ஏந்திய வேடனாக வெளிப்பட்டார். அவர் வில்லை வளைத்து அமுத குடத்தை அம்பால் அடித்தார். அது சிதறி ஆங்காங்கு விழுந்தது. பூணூல், மாவிலை, தேங்காய், கூர்ச்சம் ஆகிய நான்கும் நான்கு இடங்களில் வீழ்ந்து லிங்கமாயின. குடம் உடைந்து அமுதம் மணலில் கலந்தது. பிரம்மன் அமுதத்துடன் பானை ஓடுகளுடன் கூடிய வெண்மணலைப் பிசைந்து சிவலிங்கமாக்கினான். வேத, ஆகம விதிப்படி பூசைகள் செய்தான். அந்த லிங்கமே அருள்மிகு கும்பேசுவராகக் குடந்தையில் அமைந்துள்ளது. சிவபெருமான் லிங்கத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு பிரம்மனுக்கு அருள் புரிந்ததுடன் படைப்புத் தொழியையும் இயற்றுக என்றார்.

இறைவன் வேடனாக நின்று பாணம் தொடுத்த இடம் இந்நாளில் பாணந்துறை என்று அழைக்கப் படுகிறது.

அங்கு பாணபுரேசர் ஆலயம் உள்ளது. கும்பம் இருந்த உரி விழுந்த இடத்தில் சோமேசர்; வில்லம் விழுந்த இடத்தில் நாகேசர், தேங்காய் விழுந்த இடத்தில் அபிமுத்தேசர் பூணூல் விழுந்த இடத்தில் கௌதமேசர் என்னும் சிவலிங்கங்கள் உண்டாயின.

❁ குடந்தை கும்பேசர் ஆலயத்திலுள்ள கிராத மூர்த்தி வேட்டுவகோவத்தில் இல்லை. சிற்ப நூல்களில் சொல்லப்பட்ட திரிபுராந்தகர் கோலத்தில் உள்ளது.

சம்பந்த வேடன்

மயிலாடுதுறைக்கு கிழக்கே 8 கி.மீட்டர் தொலைவில் உள்ள தலம் விளநகர். இறைவன் உசீரவனேசுவரர் அம்பிகை வேயுறுதோளி, திருஞானசம்பந்தர் கடைமுடி முதலிய பலதலங்களை வணங்கி மயிலாடுதுறைக்கு வரும் வழியில் இங்கு வந்தார். அப்போது காவிரியில் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடியது. அப்பொழுது சிவபெருமான் ஒரு வேடனாகத் தோன்றி அவருக்குத் துறையைக் காட்டி கரையேற்றியபின் ஞான உபதேசம் செய்தார் என்று புராணம் கூறுகிறது. இதையொட்டி சிவபெருமான் துறைகாட்டும் வள்ளல் என்று அழைக்கப்படுகின்றார்.

சுந்தர வேடன்

சேரநாட்டு யாத்திரை மேற்கொண்ட சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அங்கு சிலநாட்கள் தங்கியிருந்தபின் தனது தோழரான சேரமான் பெருமாள் அளித்த பெருஞ் செல்வத்துடன் திருவாரூருக்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் திருமுருகன் பூண்டி எனும் தலத்திற்கு வரும் வேளையில் அவரிடம் திருவிளை யாடல் புரியக் கருதிய சிவபெருமான் ஆறலைக் கள்வ னாக வேடவடிவத்துடன் அவர் முன்பு தோன்றினார். பூத கணங்களும் அவருடைய வேட்டுவப் படைகளாகத் தோன்றின. சிவபெருமான் சுந்தரரை வழிமறித்து அவரிடமிருந்து பொருளைக் கொள்ளை கொண்டார்.

சுந்தரர் வருந்தி, திருமுருகன்பூண்டி முருகநாத சுவாமி ஆலயத்துள் சென்று **"கொடுகுவெஞ்சிலை"** என்று தொடங்கி ஆறலைக்கும் கொடிய கள்வர்கள் வாழும் இந்த முருகன் பூண்டி நகரில் **"எத்துக்கிருந்தீர் எம்பிரான் நீரே"** என்று மகுடமிட்ட, திருப்பாசுரத்தை அருளிச் செய்தார்.

சிவபெருமான் உவந்து அவருக்கு முன்னே தோன்றி தாம் கவர்ந்த பொருட்களைத் திருப்பி அளித்தார். சுந்தரர் மகிழ்வுடன் திரும்பினார்.

❁ **தி**ருமுருகன் பூண்டி ஆலயத்தில் வேடுவனாக வந்த சிவபெருமானின் திருவுருவமும் அவருக்கு அருகில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் இரண்டு திருவுரு வங்களும் உள்ளன. இவற்றில் ஒன்று பொருளைப் பறிகொடுத்தத் துன்பநிலையிலும், மற்றது பொருளைத் திரும்பப் பெற்ற மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருக்கும் நிலையிலும் உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

❁ **சி**வபெருமான் வேடுவனாகத் தோன்றி சுந்தரரிடம் பொருளைக் கவர்வது, பாடலைக்கேட்டு மகிழ்ந்து, மீண்டும் அளிப்பது ஆகியன ஐதீக விழாவாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

❁ இவ்வரலாற்றை **"சுந்தரர் வேடுபறி"** என்ற ஐதீக நாடக நூல் விளக்குகிறது.

குருகாவூர் சுந்தர வேடன்

இந்நாளில் திருக்களாவூர் என்றழைக்கப்படும் திருக்குருகாவூர் தேவாரப் பாடல்பெற்ற தலமாகும். இவ்வூருக்கு வடகிழக்கில் சுந்தரர் தங்கியிருந்தபோது சிவபெருமான் அந்தணர் வடிவில் சென்று அவருக்குத் தயிர்சாத மூட்டையை அளித்தான். பிறகு வேடவடிவில் வந்து ஆலயத்திற்கு வழிகாட்டி விட்டு மறைந்தார். சுந்தரர் **"வேடனே குருகாவூர் வெள்ளடை நீயன்றே"** என்று அருளிச் செய்துள்ளார். சிவபெருமான் வேட வடிவில் வந்த இடம் இந்நாளில் வேட்டங்குடி என்று அழைக்கப்படுகிறது. வேடமூர்த்தியின் திருவுருவம் ஆலயத்தில் உள்ளது.

மாணிக்கவேடன்

மாணிக்கவாசகருக்குச் சிவபெருமான் வேடனாக வந்து காட்சி தந்ததாக வரலாறு இல்லை. ஆனால் அவர் சிவபெருமானின் வேடவடிவத்தைப் பல இடங்களில் குறித்துப் போற்றியுள்ளார்.

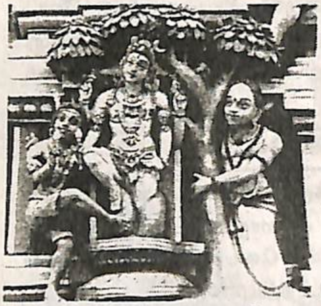
கடலில் சுறாவைப் பிடிக்க வந்ததைக் "கேவேட ராகிக் கெளிறதுபடுத்தும்", என்றும், சாத்தம் புத்தூரில் வேடனுக்கு ஆயுதங்கள் அளித்ததை "சாத்தம் புத்தூரில் "விற்பொருவேடர்க்கீந்த விளைவும்" என்றும், வேட்டு வக் கோலத்துடன் உமையவளோடு கூடியிருந்ததைக் "கிராதவேடமொடு கிஞ்சுக வாயவன் விராவு கொங்கை நல்தடம் படிந்தும்" என்றும், கானில் வேடனாய்த் திரிந் ததை வேடுவாய் வேண்டுருக்கொண்டு காடதனில் கரந்த கள்ளமும்" என்றும், அருளிச் செய்துள்ளார். திருவாசகத் தில் இன்னும் பல இடங்களில் இறைவனின் வேடுவ கோலம் சிறப்புடன் போற்றப்படுகிறது.

அழகன் - அழகியர்

அழகு என்பதற்கு வீரம் என்பதே பொருளா கும். இந்த நாட்டிற்காகவும், ஆலயங்களுக்காகவும் தன்னுடைய இன்னுயிரைத் தந்து தியாகம்புரிந்த வீரர்கள், அழகர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களை அழகப்பெருமான் அழகேசன், முத்தழ கன் எனப்பலவாறு குறிக்கின்றனர். இவர்களுக்கு ஆலயங்களில் நினைவிடங்கள் கட்டப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக, பெருநகர் பிரம்மபுரீசுவரர் ஆலயத்துள் அழகேசர் என்ற சந்நிதியைக் காண்கி றோம். இதில் சிவலிங்கம் அமைத்து வணங்கப் படுகிறது. சிதம்பரத்தில் அர்த்தசாம அழகர் எனும் பெயரில் ஒரு தியாக வீரனின் சிலை அமைத்து வழிபடப்படுவதையும் காண்கிறோம்.

வீரம் விளைத்து தியாகம்புரிந்த பெண்களும் **"அழகியர்"** என்று அழைக்கப்பட்டனர். முடியாலழகி, பூவழகி, பொன்னழகி என்ற பலபெயர்களில் பெண் தெய்வங்கள் கொலுவீற்றிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

வேடன் கண்ணப்பன்

வேடர்குலம் வீரம் செறிந்த குலமாகும். இந்தக் குலத்திலுதித்த அனேகர் மிகுந்த சிவ பக்தி உடையவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். இவர்களில் முதன்மை பெற்றவர் "கண்ணப்பர்".

இவருடைய இயற்பெயர் திண்ணன் என்பதாகும். திருக்காளத்தி மலைக்கு அருகிலுள்ள பொத்தொப்பி நாட்டு இளவரசர். இவர் முதன்முறையாக வேட்டைக்குச் சென்றபோது ஒரு பன்றி எதிர்ப்பட்டது. அதைத் துரத்திக் கொண்டு தன் நண்பர்களான காடன், நாடன் என்பவர்களுடன் திருக்காளத்திக்கு வந்து சேர்ந்தார். பன்றியைக் கொன்றபின் காடனும் நாடனும் அதை தீமூட்டிச்சுட்டு உணவாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டனர்.

அவ்வேளையில் திண்ணன் மலைமீது ஏறி அங்குள்ள குடுமித்தேவர் எனும் சிவலிங்கத்தைக் கண்டு தன்னை மறந்தார். நெடுநேரம் அங்கேயே தங்கினார். பின்னர், இறைவனுக்கு பசிக்குமே என்று எண்ணி நண்பர்கள் சுட்டுப் பதப்படுத்திவைத்திருந்த பன்றி இறைச்சியை வாயிலிட்டுச் சுவைத்துச் சுவையானவற்றைத் துப்பி இலையில் சேகரித்துக்கொண்டு வந்து படைத்தார். பின்பு பொன்முகலி ஆற்றிலிருந்து நீரை வாயில் அடக்கிக் கொண்டுவந்து திருமுழுக்காட்டி, காட்டு மலர்களைச் சூட்டி வழிபட்டு மகிழ்ந்தார்.

அவர் அப்பால் சென்றவேளையில் அங்கு வழக்கமாக, ஆகம வழியில் பூசைசெய்யும் சிவகோசரியார் வந்தார். இறைவன் சன்னிதியில் ஊன் சிந்தியிருப்பதைக் கண்டு வருந்தி, சுத்தம்செய்த பின் பூசைசெய்து விட்டுச் சென்றார். இப்படியே திண்ணனும், சிவகோசரியாரும் மாறிமாறி பூசை செய்து வந்தனர். சிவகோசரியார் தினமும் இறைவன் சந்நிதி அசுத்தமாவதால் மன வருத்தமடைந்தார். ஆறு நாட்கள் கழிந்தன. அன்றிரவு சிவகோசரியார் கனவில் பெருமான் தோன்றி, நாளை நமது அன்பனின் அன்பைக் காண்பாய் என்றார்.

அவர் அதிகாலையில் அங்கு வந்து ஒரு மரத்தின் பின் ஒளிந்து கொண்டு நிகழ்வதைக் காண இருந்தார். திண்ணனார் வேட்டையாடிச் சமைத்த ஊனை ஒரு கையிலும், வில்லை ஒரு கையிலும் ஏந்தி வாய் கலசமாக நீரை ஏந்திவந்து பூசைபுரிந்து அன்பின் மயமாய் நின்றார். அந்த வேளையில் சிவபெருமான் தனது வலதுகண்ணிலிருந்து இரத்தம் பெருகச்செய்தார். அதைக்கண்ட திண்ணன் மனம் கலங்கி, தனக்குத் தெரிந்த பச்சிலை வைத்தியங்களைச் செய்தார். இரத்தம் நின்றபாடில்லை. இனி **"கண்ணுக்குக் கண்ணே சிறந்த மருந்து"** என எண்ணி தனது கண்ணைப் பெயர்த்து அந்தக் கண்ணில் அப்பினார். இரத்தம் நின்று விட்டது. அதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியால் கூத்தாடினார்.

சற்று நேரத்தில் பெருமான் இடது கண்ணிலிருந்தும் இரத்தம் பெருகச் செய்தார். கண்ணப்பர் மனம் வருந்தினார். தனது இன்னொரு கண்ணைப் பெயர்த்தெடுத்து அப்புவேன் என்றுகூறிப் பெருமானின் கண்ணுள்ள இடத்தினை அடையாளம் தெரிந்துகொள்ள தனது செருப்புடன் கூடிய காலை, பெருமானின் முகத்தில் கண்ணருகே வைத்து கொண்டு கூரிய அம்பால் தனது கண்ணைத் தோண்ட முனைந்தார். சிவபெருமான் லிங்கத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு அவருடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டார். நில்லு கண்ணப்ப! நில்லு கண்ணப்ப! நில்லு கண்ணப்ப! என்றார். தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். சிவபெருமான் அவருக்குக் கண்ணப்பர் என்று பெயர் சூட்டி எப்போதும் எனது வலது பக்கத்தில் நின்றிருப்பாய் என்ற வரத்தையும் தந்தார்.

❁ திருமுறைகளில் கண்ணப்பநாயனாரின் பத்தி தனிச்சிறப்புடன் போற்றப்படுகின்றது. திருக்காளத்தி நாதர் புகழுடன் வேடர் கண்ணப்பர் புகழும் சேர்த்துப் பாடப் பட்டுள்ளது.

❁ பெரும்பாலான ஆலயங்களில் கண்ணப்பர் கதை புடைப்புச் சிற்பங்களாக அமைக்கப்பட்டுள்ளதைக் காண்கிறோம்.

❁ வேடன் கண்ணப்பரின் ஒப்புயர்வற்ற தியாகம் திருமறம் என்று போற்றப்படுகிறது. பதினோராம் திருமுறையில் **நக்கீரரும், கல்லாடதேவரும்** தனித் தனியே **"திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்"** என்ற பெயர்களை உடைய இரண்டு நூல்களைப் பாடியுள்ளனர். இவை கண்ணப்ப நாயனாரின் அளப்பரிய பக்தியையும் வீரத்தையும் விளக்குவதாகும்.

❁ ஈரோடு மாவட்டம் கோபிசெட்டிபாளைத்திற்கு அருகிலுள்ள தலம் பெருந்தலையூர். அருச்சுனன் வழிபட்டபோது இங்கு இறைவன் வேடனாகக் காட்சி அளித்தார் என்று கூறுப்படுகிறது. இக்கோயிலில் கும்பிட்ட நிலையில் உள்ள அருச்சுனன் சிலையும், தனது கூரிய அம்பினால் கண்ணை இடந்து எடுக்கும் நிலையிலான கண்ணப்பர் சிலையும் உள்ளன.

வீரவனிதையான பராசக்தி உடனாய வீரட்டகாசப் பெருமான் அருளால்
எல்லோரும் எல்லாமும் பெற்று இனிது வாழ்க! வளர்க!!